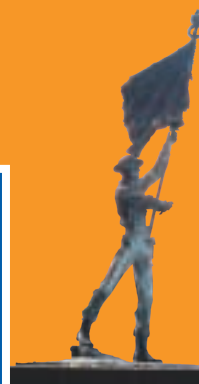

de

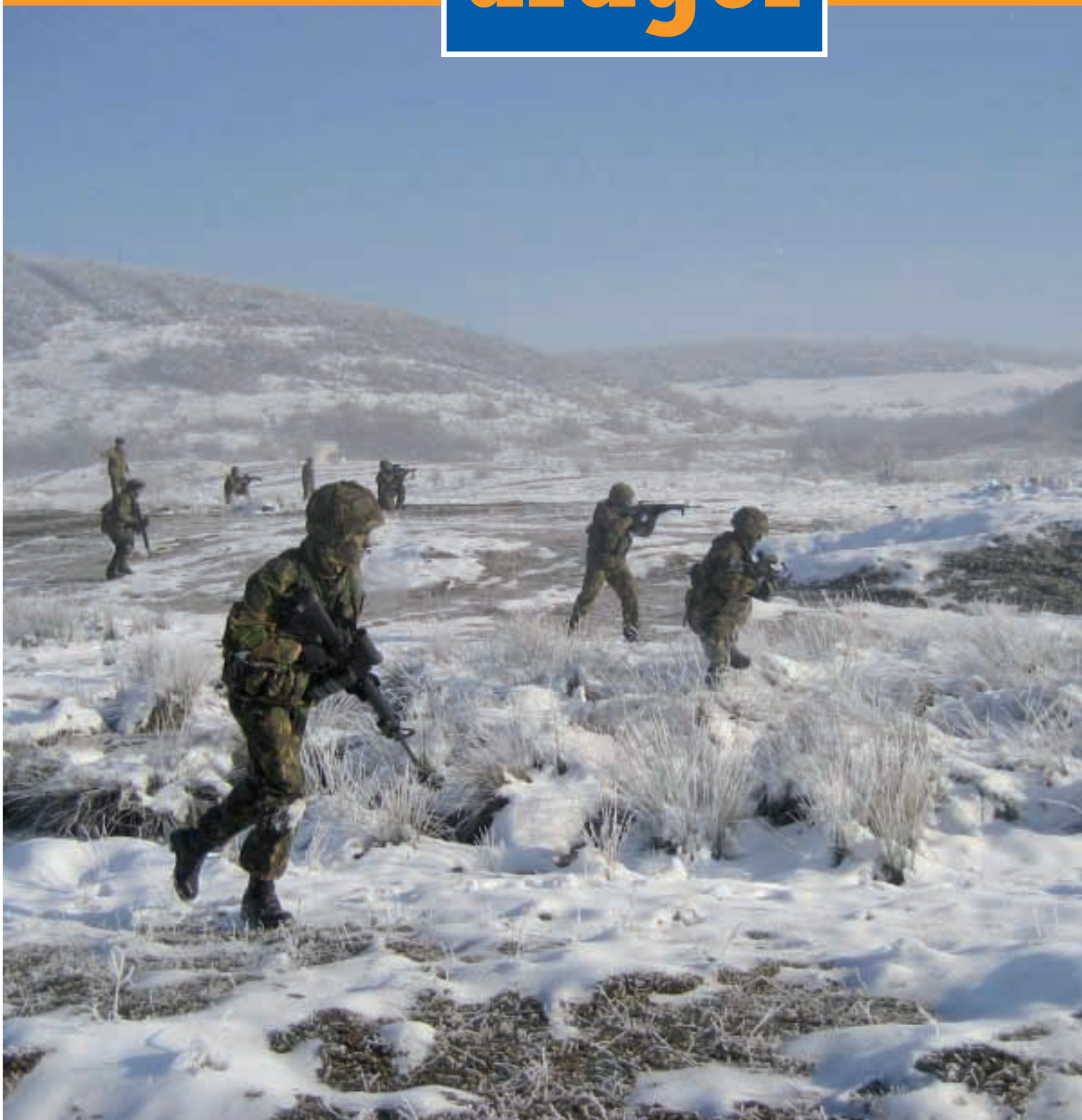
Vaandel

81

Jaargang 23 - April 2007

drager

☐ GESCHIKT

Je bent op oefening in Noorwegen. Het is acht graden onder nul. Je ziet dat Mulder achteraan het moeilijk heeft. En je weet dat het volgende kamp nog twaalf kilometer is. In de sneeuw is dat al gauw vier uur lopen. Je zult elkaar nog hard-nodig hebben. Dus je wacht even. En helpt 'm. Zodat iedereen het haalt.

☐ ONGESCHIKT

Je bent op oefening in Noorwegen. Het is acht graden onder nul. Je ziet dat Mulder achteraan het moeilijk heeft. Je loopt door. Ben je meteen van dat oeverloze gejammer verlost. Kom-zeg. Alsof zijn rugzak zwaarder is dan die van jou.

**DENK OOK EENS AAN EEN VERVOLGFUNCTIE
BINNEN JE EIGEN BRIGADE!**

ONTDEK OF JIJ GESCHIKT OF ONGESCHIKT BENT VOOR EEN BAAN BIJ DE KONINKLIJKE LANDMACHT.
GA NAAR WWW.IKKANDELANDMACHTAAN.NL OF BEL 0800-74466562. DE LANDMACHT. MEER DAN WERK ALLEEN.

Colofon

Jaargang 23, nummer 81
De Vaandeldrager verschijnt
ieder kwartaal in een oplage
van 2500 exemplaren en
wordt verspreid via
controlled circulation

Hoofredactie:

Hans Sonnemans
e-mail: hans.sonnemans@zonnet.nl

Eindredactie:

Nelleke Swinkels - van de Vorst
e-mail: nellekeswinkels@planet.nl

Redactie:

Lkol Tim Luiten
Maj Marcel Duvekot

Redactieadres:

Redactie De Vaandeldrager
Postbus 33
5688 GZ Oirschot
Tel. 040 - 2665662
e-mail: 17painbat.st.sl.stooperszkn02
@rnla.mindef.nl

Vormgeving en Druk

Drukkerij Gianotten B.V., Tilburg

© Copyright:

Stichting Brigade en Garde Prinses Irene

Uitgave:

Drukkerij Gianotten B.V.
Bredaseweg 61, Postbus 9228
5000 HE Tilburg
telefoon: 013 542 50 50
fax: 013 535 91 75
e-mail: info@drukkerijgianotten.nl

Fotografie:

Fotoarchief museum Brigade en
Garde Prinses Irene
17Painbat,
Sectie Communicatie, 13
Gemechaniseerde Brigade
Jan Bakx
Nelleke Swinkels - van de Vorst

Coverfoto:

Winter Warfare in Bosnië,
oefening CCie op Manjaca

Website:

www.fuseliers.net en
www.prinsesirenebrigade.nl

Inhoudsopgave

Van de redactie

- Regimentsjaardag 2

Vereniging van Oud Strijders Koninklijke Brigade Prinses Irene

- Evenementen en festiviteiten 3
- Verenigingnieuws 5
- Contributie 6
- Legion of Honor Membership Award aan Frans Bakx 6

In memoriam 7

Vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene

- Algemene Bestuurs- en Ledenvergadering van de Vereniging
van Indiëbataljons op 18 april 8
- Regimentsjaardag 8

Vierde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI 10

Vijfde bataljon GRPI

- Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI 11

Zesde bataljon GRPI

- Sireentje nr. 64 12

Zevende bataljon GRPI, Bataljon Berdjalan

- Toekomst van de reünies van de Indië-Bataljons 14
- Volendammer Kermis en de Neptunus doop 14
- Meer passages uit het dagboek 16

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

- Terug naar toen... 17
- Verenigingsnieuw VVVGFI 19
- Fuseliers kleuren Uruzgan Oranje-nassaublaauw 20

Regimentsflitsen

- Van de Regimentscommandant 22
- Regimentsjaardag 2007 24
- Regimentsweetjes 25
- Regimentskalender 2007 25

Bataljonsnieuws

- Wat ik zoal doe in Uruzgan 26
- Rondzwerven op de Westbank 27
- De Charly Compagnie in Bosnië 31
- Onder bevel 33
- Mijmeringen van een Front-aal 34

Regimentsverzameling

- 4 namen op een monument in Pretoria (deel 2) 36

Van de redactie

Regimentsjaardag 2007

Tekst: Hans Sonnemans, hoofdredacteur

Terugblik

Het was een bijzondere Regimentsjaardag, die vrijdag 12 januari 2007. In dit nummer blikken we hierop terug. Het 17e Pantserinfanteriebataljon Garderegiment Fuseliers Prinses Irene is op dat moment verspreid over vier locaties in de wereld: twee in Afghanistan, één in Bosnië-Herzegovina en als laatste het vertrouwde Oirschotse Zand. Overal werd die dag de “verjaardag” van het Regiment herdacht: het ontstaan van de Koninklijke Nederlandse Brigade in 1941 in Congleton.

In Oirschot zijn die dag vele (oud)Fuseliers en veteranen verzameld om met elkaar deze dag te herdenken en te vieren. Juist de uitzending van zoveel mannen en vrouwen van het Garderegiment, geeft deze dag iets speciaals. In gedachten zijn de aanwezigen bij deze militairen; in het vertrouwen dat ze hun taak en hun inzet voor de vrede goed uitvoeren en in de hoop dat ze allemaal weer heelhuids zullen terugkeren.

Beterschap

In ieder geval is op het moment van schrijven één Fuselier eerder teruggevlogen.

Tweede Luitenant der Fuseliers, Rob Steehouwer van Acie is helaas in januari ernstig gewond geraakt bij een aanslag in de buurt van zijn base.

Naar omstandigheden gaat het inmiddels al veel beter met hem. We wensen hem veel beterschap en sterkte, voor hem maar ook voor zijn naasten.

Correspondentie

Vorige keer merkte ik al op dat er veel is veranderd in de afgelopen tien jaar, sinds IFOR2. Er kwamen toen volop berichten binnen uit Bosnië en er was een levendige correspondentie. Nu gaan veel berichtenwisselingen via e-mail maar echte informatie kan maar met mondjesmaat worden gegeven. Allemaal, heel begrijpelijk, in het kader van de veiligheid. Het geeft maar aan hoe de wereld in die tien jaar is veranderd.

“Hier in Uruzgan zitten we alweer ruim twee maanden in de operatie. Alles verloopt naar omstandigheden prima. Mijn conclusie is dat dit in elk geval een heel andere uitzending is dan Bosnië of Kosovo. Zelfs Irak was nog een relatief veilige uitzending vergeleken met deze.” Dit schrijft bataljonsadjutant Stef Fridael, in een mailbericht aan de redactie. Op oudejaarsavond was hij nog nadrukkelijk in beeld, toen een foto met zijn lachende hoofd (met baret en Fuselierembleem) verscheen op het NOS-journaal van 20.00 uur, tijdens een item over de Nederlandse troepen in Uruzgan.

“Adjutant Stef”, zoals hij formeel moet worden aangeduid in de berichten (vanwege de veiligheid geen achternamen) heeft één van zijn erva-

Oud-strijders zijn weer present op de verjaardag van “hun” Regiment

ringen beschreven in een boeiend verhaal voor de Vaandeldrager. Het geeft heel duidelijk beeld van de omstandigheden waaronder onze Fuseliers hun werkzaamheden uitvoeren.

Zestig jaar

De Vaandeldrager is in 1985 gestart als "officieel orgaan" van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene". De naam verwijst naar het monument voor de gevallen van de Brigade in Tilburg. Vanaf 2001 maakte het blad een doorstart als regimentsblad voor alle geledingen van het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene. In april 1947 werd de Vereniging opgericht, als reünievereniging van

veteranen van deze bijzondere Nederlandse eenheid. Op 23 mei a.s. wordt het 60-jarig bestaan gevierd. Veel van de "makkers", zoals hun voorzitter Ruud Hemmes ze aanduidt, zijn inmiddels niet meer aanwezig maar op die dag in gedachten zeker "present". Het wordt een bijzonder jubileum, in het Oirschotse Zand.

Het zal mooi zijn om dit jubileum straks te vieren, samen met de mannen en vrouwen die hun traditie voortzetten en het invasiekoord dragen, in Uruzgan en Bosnië. We hopen van harte dat ze dan allemaal veilig zijn teruggekeerd van hun missies. Ik wens u veel leesplezier.

Vereniging van Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene

Ereburger van de stad Wolverhampton

Voorzitter: R. W. Hemmes, Thorbeckelaan 74, 2564 BS 's-Gravenhage
Secretaris: F.C. van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB Bergen op Zoom
Penningmeester: H. van Beers, Pr. Clausstraat 60, 4761 AM Zevenbergen
Bij overlijdensgevallen van leden van bovengenoemde vereniging graag bericht aan: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, of mail: nelleke.swinkels@planet.nl. Tel: 0499-374444 en tel: 06-54796857.
Gelieve ook uw adreswijziging naar Nelleke Swinkels te sturen.
Gironummer 1.999.533, "Ver. van Oud Strijders v.d. Kon. Ned. Brigade Prinses Irene"

Evenementen en festiviteiten

Tekst Rudi Hemmes, Voorzitter van de Vereniging van Oud-strijders van de Koninklijke Brigade Prinses Irene

Viering 66 jarig bestaan

Het eerste evenement van 2007 was voor ons de jaarlijkse viering van de oprichting van de Brigade, dus de verjaardag van het Regiment. Het na-detachement in Oirschot had er veel werk van gemaakt. Na een beëdiging van nieuwe Fuseliers door de waarnemend Regimentscommandant LKOl Jacobs werden door de aanwezige Oud-strijders aan de nieuwe Fuseliers een koord uitgereikt en was er een uitgebreid programma voor de hele dag. Het was frisjes maar het weer werkte wel

mee en het was een heel geslaagde dag, die werd afgesloten met een Regimentsborrel.

Veel publieke belangstelling bij de Regimentsjaardag.

Belevenissen van ons Regiment in Afghanistan

De berichten zijn schaars uit dit uitzendgebied, maar onze mannen en vrouwen hebben daar ook wel wat anders te doen dan onbenullige dingen schrijven. De situatie is natuurlijk niet eenvoudig. Zij zijn uitgezonden om de plaatselijke Regering te helpen het land weer op te bouwen en zij worden belaagd door lieden (Taliban) die daar niets van willen weten. Zij zijn dagelijks bezig het vege lijf te redden en dat lukt gelukkig goed. Er zijn al wel enkele koorddragers gewond door een verraderlijke mijn vlak bij de basis en het blijft goed oppassen. De termijn van uitzending loopt op zijn einde als u deze Vaandeldrager leest en wij hopen dat al het personeel weer behouden thuis komt. Zoals wij hen hebben uitgewuifd, zo zullen wij hen ook weer welkom heten. Elders in deze Vaandeldrager leest u daarover de laatste berichten.

Na het nitreiken der koorden gaat een glaasje Calvados er wel in.

Terugkeer van Charly Compagnie uit Bosnië

Op 21 en 23 maart zijn onze mensen uit Bosnië naar Eindhoven teruggevlogen. Zij hebben daar heel succesvol hun missie volbracht en alle commandanten waren heel tevreden. U hebt in de krant kunnen lezen dat Prins Charles van Engeland hen daar heeft bezocht en zijn tevredenheid met nadruk heeft geuit. Ook deze koorddragers hebben wij welkom geheten op de Vliegbasis Eindhoven.

Herdenking intocht in Den Haag van 8 mei 1945

De Gemeente Den Haag herdacht tot nu toe elke vijf jaar de intocht van de Prinses Irene Brigade in

1945. De Gemeente heeft laten weten dat van nu af aan die intocht elk jaar wordt herdacht. Er wordt dit jaar in ieder geval een krans gelegd bij de plaque die aan die intocht herinnert en er is een ontvangst door de gemeente. Wat het programma nog meer biedt is afhankelijk van de mogelijkheden van het Regiment. Dat horen wij wel als de Regimentsstaf terug is uit Afghanistan. Maar u kunt 8 mei vast vrijhouden in uw agenda!

Zestig jaar Vereniging van Oud-strijders van de KNB Prinses Irene

Op 12 april 1947 werd onze vereniging opgericht met als belangrijkste doel elk jaar bijeen te komen. Dat is elk jaar gelukt. Wij willen dit 60-jarig bestaan grandioos vieren. Omdat het Regiment in april terug komt uit Afghanistan en na de terugkeer van een welverdiend verlof geniet, hebben wij de viering uitgesteld naar woensdag 23 mei. Het Regiment helpt ons dan om er iets heel moois van te maken.

Er zullen veel gasten, die ons in de afgelopen 60 jaar hebben geholpen onze reünies goed te laten verlopen, worden uitgenodigd. U moet daarbij denken aan Regiment Commandanten, Bataljonsadjudanten en soortgelijke functionarissen.

Ik hoop dat velen op deze dag aanwezig kunnen zijn. Ik zei al dat er veel gasten worden uitgenodigd. Wij hopen dat veel van onze leden lichamelijk in staat zijn om aanwezig te zijn zodat er in ieder geval meer leden zijn dan gasten!

Het is het voornemen van uw bestuur om deze viering van de verjaardag van onze vereniging de laatste te laten zijn. Er zijn te veel van ons die niet meer in staat zijn de hele dag een dergelijk feest bij te wonen. Dat brengt mij bij het volgende punt:

Opgave van mutaties bij mevrouw Swinkels.

Te veel worden berichten van verhuizing of van overlijden niet naar Mevrouw Swinkels – van de Vorst gestuurd. Natuurlijk mag u uw berichten sturen naar wie u wilt, maar aangezien Nelleke Swinkels ons helpt met het bijhouden van de ledenlijst verzoek ik u met klem uw verhuizing ook aan haar mede te delen. Dat voorkomt misverstanden. Het adres (Esdoornstraat 21 in Best) staat in elke Vaandeldrager boven aan de bladzijde waar mijn bijdrage ook is opgenomen.

Commando overdracht

In juni loopt de termijn van de LKol Tim Luiten af en op 12 juni geeft hij het commando over het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene over aan de LKol Joost Doenze. Natuurlijk nemen wij dan op gepaste wijze afscheid van Overste Luiten, maar ik wil van deze gelegenheid vast gebruik maken om hem te danken voor alles wat hij voor ons heeft gedaan en hem veel succes te wensen in zijn volgende functie. Overste Doenze kennen wij uit de tijd dat hij in Oirschot bij de Fuseliers diende. Wij feliciteren hem met deze benoeming en wij

heten hem nu al hartelijk welkom terug op het oude nest. Houdt de Regimentskalender in de gaten. In elke Vaandeldrager wordt de Regimentskalender gepubliceerd en in elke Vaandeldrager leest u de noodkreet van onze secretaris om u vooral tijdig op te geven. Houdt dat goed in de gaten en geef u zoveel mogelijk op. Je weet nooit wanneer het bestuur ophoudt met het organiseren van dit soort evenementen, dus zorg dat je er bij bent zolang het kan.

Ik kijk naar u uit!

Verenigingsnieuws

Zestigjarig bestaan van onze vereniging

Tekst: Frans van der Meeren, secretaris

Onze reünie en Algemene Ledenvergadering wordt dit jaar gehouden op 23 mei 2007 op de Genm. De Ruyter van Steveninckkazerne in Oirschot. Een hele bijzondere reünie want we vieren het 60 jarig bestaan van onze vereniging. Als u erbij wil zijn dan zouden wij graag zien dat u zich opgeeft voor 29 april a.s. (uiterste datum). Graag aangeven:

- **met hoeveel personen u aanwezig bent;**
- **u met het openbaar vervoer komt, dan wel met de eigen auto;**
- **u wellicht dieetwensen hebt;**
- **u de vergaderstukken van te voren thuis gestuurd wilt hebben.**

U kunt zich opgeven bij onze secretaris via de telefoon 0614-241119 of de e-mail f.van.der.meeren@home.nl, of door een briefje te sturen aan Frans van der Meeren, Noordsingel 23, 4611 SB, Bergen op Zoom.

Op 23 mei is er tussen 8.45 – 9.45 uur militair vervoer aanwezig vanaf N.S.station Eindhoven naar de kazerne v.v. Op het kazerneterrein is het verplicht om in de vakken te parkeren. Er is een wegsleepregeling van kracht. Er zijn ook voldoende rolstoelen aanwezig. Begin april krijgt u nog een officiële uitnodiging om deze feestelijke dag met ons te vieren.

Het programma zal er als volgt uitzien:

9.30 – 10.00 uur	Ontvangst leden KNBPI
10.15 uur	Woord van welkom door voorzitter
10.30 – 11.25 uur	Algemene ledenvergadering in Regimentsmess Congleton
10.30 – 11.25 uur	Ontvangst andere genodigden door H. Sonnemans
11.25 – 11.30 uur	Opening reünie en woord van welkom door voorzitter
11.30 – 12.15 uur	Dodenherdenking op appél plaats (bij slecht weer in De Treffer)
12.15 – 13.30 uur	Borrel
13.30 – 15.30 uur	Feestelijk diner in de mess van De Treffer
15.30 – 16.00 uur	Kopje koffie in de Treffer voor de liefhebbers

De agenda van de Algemene Ledenvergadering die in Regimentsmess Congleton wordt gehouden:

- Opening
- Vaststelling notulen 2006
- Jaarverslag secretaris
- Verslag kascontrolecommissie
- Jaarstukken en begroting
- Mededelingen
- Rondvraag
- Sluiting

De plaquette die aan de intocht in Den Haag herinnert

Herdenking Den Haag op 8 mei

Op 8 mei viert de gemeente Den Haag voor de 62ste keer de herdenking van de bevrijding. De gemeente heeft aangegeven het op hoge prijs te stellen om hierbij oud-strijders van de KNBPI te ontvangen. Als u hiervoor interesse heeft kunt u zich opgeven bij onze secretaris, Frans van der Meer. Zijn adresgegevens vindt u elders in deze Vaandeldrager.

Contributie 2007

Tekst: Henk van Beers, penningmeester

Wanneer u dit berichtje leest zal het merendeel van u wel gemerkt hebben dat de contributie voor het jaar 2007 is afgeschreven van uw rekening. Een jaarlijkse oproep van de penningmeester blijkt elke keer nodig omdat er leden zijn die jaarlijks zelf hun contributie willen betalen, zonder een machtiging. Helaas gaat dat wel eens fout en zo kan het gebeuren dat er over een aantal jaren niet betaald wordt. Een briefje aan die leden biedt dan uitkomst en de contributie wordt alsnog overgemaakt.

Toch wil ik de leden die ons nog geen machtiging hebben verstrekt, vragen zelf over te willen gaan tot overmaken van hun contributie dan wel hun bank opdracht te geven de verschuldigde gelden

over te maken. Het handigste is toch die machtiging af te geven, dan hoeft u in het vervolg niets meer te doen en blijft u vanzelf lid van onze vereniging.

Overlijden

Het komt helaas ook voor dat uitblijven van contributiebetalen het gevolg is van het overlijden van een lid van de vereniging, waarvan wij niets weten. Daarom, hoe droevig het ook is, laat ons even weten wanneer uw man, uw partner, uw vader/schoonvader is overleden. Het adres voor het melden van overlijden is: Nelleke Swinkels – van de Vorst, Esdoornstraat 21, 5682 CM Best, tel 06 54796857 en e-mail: nellekeswinkels@planet.nl "nellekeswinkels@planet.nl". U kunt ook uw adreswijziging aan haar doorgeven.

Postuum toekenning van Legion of Honor Membership Award aan Frans Bakx

Tekst: G.G.P. Kaat, Trustee Nederland - Chapel of Four Chaplains

Het bestuur van The Chapel of Four Chaplains heeft unaniem besloten om de voordracht van het Veteranen Platform te honoreren en Frans Bakx The Legion of Honour Membership Award postuum toe te kennen. De Award werd op 14 december in ontvangst genomen door de weduwe van Frans Bakx, mevrouw C. Bakx – Steens.

Frans Bakx werd geboren op 3 februari 1927 te

Mevr. Bakx neemt de prijs van haar man in ontvangst

Bergen op Zoom. Tussen 1992 en 1995 heeft Frans Bakx geheel zelfstandig een sociaal netwerk opgebouwd binnen de vereniging van Oud-strijders

van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, waardoor het mogelijk is de in de doelstelling van de vereniging omschreven items te realiseren.

De vereniging omvat thans nog zo'n 400 leden (veteranen) en nabestaanden.

Lief en leed

Het betonen van medeleven in blijde en droeve dagen, bij ernstige ziekte of in stervensnood werd door de leden op zeer hoge prijs gesteld, getuige de vele dankbetuigingen die hij ontving. Frans Bakx was voor vele leden en nabestaanden de eerste die werd aangesproken bij problemen. Niets was hem teveel om hen te helpen.

Door de geaardheid van de vereniging wonen de leden verspreid over de gehele wereld. Daardoor bestreek zijn werkterrein het verre westen (U.S.A. en Zuid Amerika), het verre oosten (Australië) en

zuiden (Zuid Afrika). Door zijn grote accuratesse en systematiek van werken kon hij er zorg voor dragen dat alle blijken van medeleven altijd op tijd, waar ook ter wereld, aanwezig waren.

Frans Bakx heeft uit eigen middelen een dusdanige bereikbaarheid opgebouwd waardoor hij, ongeacht het tijdstip en plaats waar hij zich bevond, ter plekke kon overgaan tot het initiëren van de benodigde acties om blijken van medeleven namens de vereniging te tonen.

Door zijn tomeloze inzet voorzag Frans Bakx in de behoefte aan een stuk sociale dienstverlening binnen zijn vereniging. Door zijn inzet heeft hij zich zeer verdienstelijk gemaakt voor zijn collega veteranen en ertoe bijgedragen dat een stuk sociale begeleiding werd gegeven aan deze oorlogsveteranen.

Helaas is Frans Bakx op 6 juni 2005 overleden.

In memoriam

Met diep leedwezen geven wij kennis van het overlijden van de volgende leden van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene en het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene.

Wij wensen de naaste familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies van hun dierbare. Moge zij rusten in vrede!

VOSKNBPI

A. Huijbregts	01 januari	2007	Breda
Mevr. C.W. Govaarts-Appels	22 januari	2007	Bergen op Zoom
Mevr. E.F. Mouwen-Wernaart	12 februari	2007	Bergen op Zoom
Mevr. A.C. Schouten-MacLachlan	21 februari	2007	Weert
P. Huisman	24 maart	2007	Doorn
S.M.N. van Kampen	25 maart	2007	Den Haag
D.A. van Oorschot	28 maart	2007	Bergen op Zoom

Vierde Bataljon GRPI

Mevr. J. Duijvestijn-Groenewegen (Staf)	27 januari	2007	Delft
---	------------	------	-------

Vijfde Bataljon GRPI

J.N. Ransijn	08 januari	2007	Grootebroek.
--------------	------------	------	--------------

Zesde Bataljon GRPI

Mw. Burgersdijk	16 november	2006	Wateringen
G.W.K. Wagner	06 januari	2007	Echt
H. Tabor	22 januari	2007	Etten-Leur
J. de Leede	25 maart	2007	Capelle aan de IJssel

Zevende Bataljon GRPI

Mevr. M. Hartman- Duijts (weduwe van C. Hartman 4e Cie)	23 april	2006	Velp
A.J. H. van Lijden (4e Cie)	03 december	2006	Beek-Ubbergen
G.Schreuder (3e Cie)	24 februari	2007	Kampen

Vereniging van Indië-bataljons van het Garderegiment Prinses Irene

Voorzitter: H. Vleeming, St. Willebrorduslaan 8, 6931 ES Westervoort, Telefoon: 026-3118271
Secretaris: Th. J. van Alst, Nicolaas Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Telefoon: 0316-524002
Penningmeester: W. G. ter Horst, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, Telefoon: 0575-519207
E-mail adres: wg.terhorst@chello.nl, Giro nummer: 6934973, Bankrekening: ABN-AMRO 53.25.60.396
Ingeschreven K.v.K. Eindhoven onder nr. 40240403

Algemene Bestuurs- en ledenvergadering van de Vereniging van Indiëbataljons op 18 april

Tekst: Theo van Alst

Het Dagelijks Bestuur van de Vereniging van Indiëbataljons van het Garderegiment Prinses Irene nodigt, het Algemeen Bestuur, alle Irene – Indiëveteranen en ook andere belangstellenden uit om de Algemene Bestuurs- en Ledenvergadering te bezoeken, welke plaatsvindt op woensdag

18 april a.s. in de Ruyter van Steveninckkazeme te Oirschot.

De aanvang van de vergadering is gepland op 13.30 uur in Regimentsmess "Congleton".

Vooraf kunnen de deelnemers een - gratis - lunch gebruiken. Locatie is waarschijnlijk het nieuwe KEK gebouw, mogelijk dat dit nog wijzigt als de bouwwerkzaamheden niet tijdig zijn afgerond. Hiervoor dient u uiterlijk om 12.30 uur aanwezig te zijn.

De agenda bevat naast het gebruikelijke verslag van de secretaris natuurlijk ook het jaarlijkse financiële verslag van uw penningmeester!

Onder het punt bestuursverkiezing zijn dit jaar aftredend onze voorzitter H. Vleeming, lid van het Dagelijks Bestuur. Eveneens periodiek aftredend zijn de algemeen bestuursleden: Fr. Mulder (tevens vice-voorzitter) van het 5e Bataljon en J. Eibers van het 6e Bataljon. Gelukkig stellen zij zich alledrie weer herkiesbaar voor de komende drie jaren.

Moge het hun gegeven zijn van een goede ge-

zondheid te kunnen genieten zodat zij onze vereniging verder kunnen besturen.

Verder staan op de agenda nog enkele punten van interne aard, zoals het optreden van onze Parade-eenheid.

Aan de orde komt in ieder geval hoe we in de nabije toekomst het beste de organisatie van de samenvoeging van onze bataljonsreünies ter hand kunnen nemen. Deze samenvoeging wordt onvermijdelijk omdat de opkomst van reüniegangers per bataljon sterk afneemt in verband met onze leeftijd.

U kunt zich telefonisch voor de vergadering aanmelden bij uw secretaris, Theo van Alst, tel. 0316-524002. Doet u dit a.u.b. vóór 1 april a.s. in verband met de ingangscntrole aan de poort. Wij hopen vele veteranen te kunnen begroeten op 18 april a.s. in Oirschot.

Regimentsjaardag 2007

Tekst: Wim ter Horst.

Het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene is 66 jaren jong. Het bestuur van de Vereniging Oud Strijders van de Indië Bataljons was vertegenwoordigd door de voorzitter en de penningmeester. Wij vertrokken om 8.15 uur vanuit Arnhem tezamen met 2 kaderleden van de Parade-eenheid.

De storm van de dag tevoren was gelukkig sterk afgenomen, alhoewel het nog flink waaide. Het was vrijdag en dan valt het fileprobleem op de Nederlandse snelwegen over het algemeen nog wel mee, alleen bij het Industrieterrein Ekkersrijt was er een flinke opstopping. Toch waren we om 9.30 uur op het kazerne terrein in Oirschot. Wij waren er na de reünies in oktober 2006 niet meer geweest en dan valt pas op, hoeveel er na dien is veranderd. Weer een zeer goede toegangsweg tot de Kempenzaal, met een grote parkeerplaats vlak voor de deur. Klasse! .

In de Kempenzaal was het al gezellig druk en na de koffie en diverse begroetingen met o.a. overige (Indië) Veteranen en natuurlijk nog vergezeld van “De Beste Wensen” voor het Nieuwe jaar vertrokken wij tegen 10.30 uur naar de appèlplaats voor de dodenherdenking. Hier hield overste Harold Jacobs, die als waarnemend Regimentscommandant tijdelijk weer terug is op het “oude nest” de traditionele toespraak, waarin o.a. de activiteiten resp. oorlogshandelingen van de Irenebrigade, de Indië Bataljons en de verschillende Vredesmissies werden aangehaald, waarna de dodenherdenking resp. kranslegging plaats vond. Er werden in totaal 4 kransen gelegd, door het Regiment, de Irenebrigade, de Indië Bataljons en de Vereniging Veteranen Vredesmissies.

Namens de Indië Bataljons werd de krans gelegd door de heren J.K. Kerssemaker en J.Th. Beckers

Beëdiging

Na deze plechtigheid vond nog de beëdiging plaats van een groep jonge Fuseliers, die daarna ook het Invasiekoord kregen uitgereikt door de veteranen van de Brigade.

Deze beëdiging resp. belofte aflegging is een ceremonie op zich. Het gebeurt n.l. in het openbaar

en met de “Hand aan het Vaandel”. De Vaandeldrager was in dit geval de vroegere regimentsadjutant Hein Asveld, iemand die wij nog kennen van onze Monumentenreis in 2001. Na het commando tot uittreden, schreed hij met Vaandel naar het spreekgestoelte en stond aldaar stram in de houding totdat de beëdiging was afgelopen, zodat elke nieuwe Fuselier de eed of de belofte, met de hand om de Vaandelstok geklemd, kon afleggen.

Fuselier 1 Carola Goud, een zeer gewaardeerd begeleidster bij reünies, legt de eed van trouw af.

Traditie en historie van het Invasiekoord

Na afloop van deze plechtigheid besprak voorzitter Hemmes van de Vereniging Oud-strijders van de Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, de traditie en historie van het Invasiekoord en riep hij zijn makers op om de koorduitreiking te voltooien.

Nadat de Vaandelwacht was afgemarcheerd begaf het publiek zich naar de bioscoop, waar “Majoor Kees” (en dat is als compliment bedoeld) ons tekst en uitleg gaf van o.a. de samenstelling, sterkte en omstandigheden, waaronder het 17e Painfbat haar taak momenteel vervult in Uruzgan en Bosnië.

In de Kempenzaal was inmiddels de lunch klaar gezet en iedereen ging “langs de lijn” om zich te voorzien van een voortreffelijke bruine bonensoep met de nodige gesmeerde en belegde broodjes met de daarbij behorende drankjes. Na de lunch was er nog de gelegenheid om een Static show te bekijken en vond nog de traditionele regimentscross plaats, gevolgd door de prijsuitreiking en een regimentsborrel .

Hiervan hebben wij echter geen gebruik meer gemaakt en zijn mooi vóór de spits naar huis gegaan.

Nieuws van het Vierde Bataljon GRPI

Garderegiment

1946-1950

Reünie Commissie
4e Bataljon

Reünie Comité 4e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene.

Voorzitter: J.K. Kerssemakers, Dr. Schaepmanplantsoen 9, 5707 EA Helmond,
Tel. 0492-524366

Secr./pennm.: Th.J. van Alst, Nicolaas Beetsstraat 29, 6901 LW Zevenaar, Tel. 0316-524002

Kazerne contact: J.Th. Beckers, Mgr. De Haasstraat 27, 5521 TA Eersel. Tel. 0497-513218

M. W. Knoll, Schippersgildepad 42, 4105 TT Culemborg, Tel. 0345-520853

B. Petersen, Kometenlaan 35, 4907 CC Oosterhout, Tel. 0162-456215

Postbank nummer 5917605 t.n.v. Reüniecommissie 4 GR Pr. Irene, Nicolaas Beetsstraat 29,
6901 LW Zevenaar

Tekst: Theo van Alst

De reüniecommissie van het Vierde Bataljon kwam in januari j.l. bijeen in de wachtkamer van het NS station in Den Bosch. Terugkijkend op de reünie van donderdag 5 oktober 2006 in Oirschot vonden allen het een zeer goed geslaagde dag. Deze keer was de locatie voor de reünie "De Treffer" en daar was het echt gezellig, misschien wel mede omdat de ruimte niet al te groot bleek; dicht bij elkaar dus!!! De lunch kon in hetzelfde gebouw worden ge-

Een minuut stilte voor de overleden kameraden

bruikt en het smaakte weer heerlijk! De herdenking van onze in Indië gesneuvelde 43 makers was opnieuw indrukwekkend en uiteraard het hoogtepunt van deze dag. Onze voorzitter Juan Kerssemakers hield een aansprekende, bewogen toespraak, waarna kranslegging. Ook de Vaandelwacht en de Uitzendvlag waren aanwezig, het geheel was stijlvol. Hierna werd een groepsfoto gemaakt van alle veteranen voor het monument. Het was precies 60 jaar geleden dat wij opkwa-

men in Arnhem. Destijds werden er ook aldaar groepsfoto's gemaakt, echter toen per compagnie. Alle reünisten kregen deze foto enkele weken later - gratis - thuisgestuurd.

Helaas hadden zich voor deze reünie ongeveer 50 veteranen afgemeld. Dit jaar, op donderdag 4 oktober, zullen wij nog een keer alleen onze bataljonsreünie houden.

Een week later organiseren het 5e en 6e bataljon voor het eerst gezamenlijk een reünie.

Het karakter van ieders reünie zal zoveel mogelijk behouden blijven. Het samengaan van bataljonsreünies is noodzakelijk geworden in verband met het sterk teruglopend bezoekersaantal.

Hoe de organisatie in 2008 voor ons zal zijn, bespreken we onder andere op de algemene bestuurs- en ledenvergadering op woensdag 18 april.

De reüniecommissie probeert op donderdag 4 oktober a.s. als onze reünie gehouden wordt weer een gezellige bijeenkomst te organiseren met zeker enkele verrassingen.

Vaandel en vaandelwacht melden zich bij Paradecommandant

Nieuws van het Vijfde Bataljon GRPI

Reüniecommissie 5-GRPI

Secretariaat:

H.A.M. (Ine) Speelberg-Hermans

Eikenlaan 13, 6063 BM Vlodrop,

tel. 0475-404404

ine.speelberg@home.nl

Tekst: Harry Hermans, reüniecommissie.

Reünie in zicht

De meeste oud-strijders van 5-GRPI zullen dit jaar de leeftijd van de sterken bereiken. Met een zeke-re trots, en terecht, zullen de felicitaties in ont-vangst worden genomen en terug worden gezien op een lang leven van lief en leed.

Voor de jaren 1947-1950 betekenden voor velen van ons een keerpunt in hun leven. In die periode dat we veelal op elkaar waren aangewezen, wer-den hechte vriendschappen gesloten die, na te-rugkeer in Nederland weer snel verwaterden en meestal alleen op reünies weer werden aange-haald. Een belangrijke reden om weer eens bij el-kaar te komen om met elkaar van gedachte te wis-selen en de balans van 60 jaar op te maken.

Noteer donderdag 11 oktober in de agenda

Dat kan gebeuren op donderdag 11 oktober a.s. als wij onze 16e reünie gaan houden in Oirschot, zij het in een andere opzet dan voorheen. Sinds onze vorige reünie in 2005 is er in de Oirschotse kazerne wel het een en ander veranderd. Er zijn meer eenheden bij gekomen ten gevolge waar-van de infrastructuur grondig moest worden ge-wijzigd. Bovendien zullen wij rekening moeten houden met de extra taken die ons regiment zijn opgedragen onder meer door de uitzending van het 17 Painfbat. naar Afghanistan waardoor het programma voor het Regiment overvol is geraakt en er minder ruimte over blijft voor steunverle-ning bij de geplande reünies. Datzelfde geldt ook voor de facilitaire dienst van het kazernecomman-do waar gewoekerd moet worden met kantine- en eetzaalruimtes. Om tegemoet te komen aan de wensen van Regiment- en kazernecommando hebbende reüniecommissies van de vier Irene-

bataljons beslo-ten de reünies zoveel als moge-lijk is, gecombi-neerd te hou-den. Zo zullen wij onze reünie samen met die

van 6-GRPI houden. Dat zal van ons wat aanpassin-gen vergen maar daar staat tegenover dat we dan wel in het vervolg elk jaar een reünie kunnen hou-den en niet meer om de twee jaar. Wij zullen alles in het werk stellen om u op de gebruikelijke wijze te ontvangen en het programma te laten verlopen zoals u dat gewend was. U zult nog een persoonlij-ke uitnodiging ontvangen met vermelding van het programma, wijze van aanmelding enz. Noteer al-vast de datum, donderdag 11 oktober a.s. in uw agenda. Wij rekenen op een grote opkomst!

Ook op 11 oktober wordt weer een krans gelegd ter nagedachtenis aan onze gevallen kameraden

Militair uit Indië

Als ik weer thuis ben en mijn vrouw vraagt om de orders van de dag,
En ik mijn kinders rechts laat richten voor men het ontbijt beginnen mag,
Als ik mijn kamermuren volplak met consignes voor de wacht,
En mijn buurman hoop te interesseren voor een kakoes aan de gracht,
Als ik mijn schoonmama uit bed sleur voor een onverwacht appel,
Dan weet ik niet wat men zal denken, maar iets raars toch zeker wel.
Als ik weer thuis ben en mijn nood klaag over ringworm, rode hond,
En de veearts door mijn vrouw gebeld wordt, omdat ze het woord niet goed verstond,
Als ik mijn hengelstok met mandjes uitbouw tot een pikolan,
En op blote kakkies tippel naar de passer voor de makanan,
Als ik de baby haast laat stikken in een macaprinepil,
Dan weet ik zeker dat er niemand zal begrijpen wat ik eigenlijk wil.
(dus tropenkolder)

S – Ireentje nr.64

Contactblad van het 6e Bataljon Garderegiment “ Prinses Irene “

Reüniecomité

Het reüniecomité wordt gevormd door:

Jan Elbers, Kluzeweg 264, 6815 EJ Arnhem,
tel 026-3514227.

Harry Vleeming, St. Willibrorduslaan 8, 6931 ES
Westervoort tel.026- 3118271.

Piet Peters, Kasteelsepad 7, 6686 EX Doornenburg. tel.
0481-423410.

Frans Sturm, A. van der Horststraat 28, 1065 GX
Amsterdam. Telefoon nr. 020 - 6171262.

Rekening bij de Rabobank, Arnhem onder nr.
15.86.65.996, alsmede een girorekening onder nr.
19.30.405.

Beide rekeningen staan ten name van het Reüniecomité 6e
Bataljon GRPI

Tekst: J.Elbers

Afname van bezoekers aan de reünies

Het zal u niet ontgaan zijn, dat er steeds minder personen de reünies van de Indiëbataljons van het Garderegiment "Prinses Irene" bezoeken. Voor de organisatie van de diverse comités is dit een trieste zaak, maar helaas het is niet anders! De oorzaken zijn ons bekend. Onze leeftijd gaat een woordje meespreken, waardoor ziekteverschijnselen optreden, die de gang naar Oirschot bezwaarlijk maken.

Ook het overlijden van sobats moeten wij helaas in praktisch elke Vaandeldrager vermelden. In verband hiermede heeft het bestuur van de Vereniging van Oud-strijders van de Indiëbataljons G.R.P.I. een vergadering belegd met afgevaardigden van de reüniecomités en wel op 29 november 2006 in de Kumpulan in Bronbeek te Arnhem.

In deze vergadering werd uitvoerig over deze kwestie gesproken en naar een oplossing gezocht. Uiteindelijk werd besloten om bij wijze van proef het 5e en 6e Bataljon samen een reünie te laten organiseren. Als datum voor deze reünie

werd vastgesteld, donderdag 11 oktober 2007 (onder voorbehoud). Te zijner tijd ontvangt u van ons een uitnodiging voor deze reünie. Het leek ons een goed idee om u hierover tijdig te informeren. Wij hopen dat deze oplossing aan onze verwachtingen zal voldoen, zodat wij niet genoodzaakt zullen worden om het organiseren van een reünie te moeten beëindigen. Gerard Eikenbroek doet hieronder verslag over de reünie en zijn tropenervaringen

Tropentijd

Tekst: G.C.Eikenbroek

Prachtige mooie verhalen weer op de laatste reünie gehoord, de ene had een beetje meer swung gekregen dan de ander, die we wel eens gehoord hadden, maar zo zitten er nog veel meer verhalen onder ons.

Als je terug rijdt na een reünie dan denk je wel eens, verrekt dat had je ook nog moeten vertellen. Vandaar mijn verhaal in deze Vaandeldrager.

Mijn peloton was het tweede van de derde compagnie.

Na de eerste kennismaking met het voormalige Nederlands Indië, Tjililitan was het eerste kamp wat we mochten betreden en na vele omzwervingen de eerste maanden, via Krawang, Tandjoer, staken we de kali Titaroem over op weg naar Kobak Wiroeh.

Het leek een oase vanuit de verte, er stonden wat bomen rond het kamp, voor de noodzakelijke schaduw en een hoge wal was er gebouwd om ons te beschermen, want als je dan op je tampatje lag konden zij je niet raken.

Naderhand bleek dat het de post was waar we de langste tijd zouden bivakkeren.

We werden voorzien van foerage uit Teloek Djambe wat met een truck aangevoerd werd en in de moessontijd werden paarden ingezet, verzorgd door Timorezen, want dan werd de weg een modderpoel.

Kobak werd als tweede gefoerageerd, maar dat hield in dat bij Teloek Djambe, waar de staf zat de lekkerste dingen er al uit gehaald waren en wij het restantje kregen.

De kobakkers waren wel jaloers op de Pankalan boys, want die hadden een luchtbrug. Daar werd een keer per week voor 10 dagen voedsel gedropt, zij leefden in overvloed.

Na diverse andere posten werden in januari 1950 sportievelingen geselecteerd om een spoedcursus sport in Bandoeng te volgen. Een mannetje of tien, enkele namen herinner ik me nog: Jos Engelen; Bram van Rij; Jaap Dost en Bartje de Roo. Het was een succes verzorgd door een sportsergeant.

Op één van de vrije dagen gingen Bartje en ik naar zwembad Tjemblas, na een paar duiken werd er omgeroepen dat alle militairen naar hun kazerne moesten terugkeren.

Na het verlaten van het zwembad kwamen we veel Siliwangi militairen tegen met gespannen gezichten en wapens in de aanslag. We waren blij dat we de kazerne bereikten.

Toen hoorden we pas dat kapitein Westerling Tjimai had veroverd en op weg was naar Bandoeng.

Dezelfde dag, of een van de volgende dagen, werd kapitein Westerling teruggeroepen.

Dat wilde ik nog even kwijt, het ga jullie goed, dat is de wens van Gerard Eikenbroek.

Tenslotte:

- danken wij onze sobats voor de ontvangen goede wensen voor 2007;
- wensen wij onze zieken een spoedig algeheel herstel toe;
- doen wij onze groeten toekomen aan de sobats in het buitenland;
- eindigen wij met de hartelijke groeten van Harry, Piet, Frans en Jan

Nieuws van het Zevende Bataljon, Bataljon Berdjalan

Reüniecommissie van het 7e Bataljon Garde Regiment Prinses Irene,

Jo van der Weerd, Voorzitter, Houttuinen Noord 33, 7325 RE Apeldoorn, tel. 055-3662338.

Wim ter Horst, Secretaris/Penningmeester, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen, tel. 0575-519207, wg.terhorst@chello.nl.

Willem Bruger, Worthrhedenseweg 73, 6991 DZ Rheden, tel. 026-4976857

Teus Meijer (Sociaal contactpersoon voor de regio Zuid West Nederland), Orchislaan 10, 3233 VE Oostvoorne, tel. 0181-485089.

Postbankrekening: 4347 en Bankrekening: 43.89.98.499 beiden ten name van Bataljon Berdjalan, Emmalaan 15, 7204 AT Zutphen.

Toekomst van de reünies van de Indië-bataljons

Tekst: Jo van der Weerd

Reeds enkele malen heeft het bestuur u er op gewezen dat onze reünie in de toekomst een andere vorm moet krijgen. Ieder jaar wordt de groep kleiner. Op de laatste reünie waren er plusminus 50 personen minder dan tijdens onze samenkomst in het voorjaar van 2004. Dat is zo'n 20%. In de openingstoespraak heeft het bestuur u beloofd zich - in overleg met de zusterbataljons die dezelfde problemen kennen - te beraden, over hoe wij in de toekomst verder moeten gaan.

Zoals u weet, zijn de bestuursleden van de zusterbataljons als genodigden bij onze reünie aanwezig. De voorzitter van ons overkoepelend orgaan, de Vereniging van Oud-strijders van de Indië Bataljons van het Garde Regiment Prinses Irene, de heer Vleeming, heeft meteen toegezegd om dit punt op de eerstvolgende vergadering op de agenda te zetten.

Vergadering op Bronbeek

Deze vergadering vond plaats op 29 november 2006 in de Kumpulan te Bronbeek bij Arnhem. Hier is uitvoerig gesproken over het punt om in de toekomst de reünies samen te organiseren. Voor wat betreft de motieven waren de besturen vrijwel gelijk gestemd.

Voor velen is het een probleem om de zaak financieel sluitend te houden. Maar ook een belangrijk punt is het blijven houden van de herdenking voor de gevallen sobats bij ons monument. Dit is altijd een plechtig gebeuren waarbij een detachement militairen staat opgesteld, de

Vaandelwacht intreedt, vlag halfstok, en de hoornblazer. Door de leiding van de kazerne wordt deze ceremonie met de grootste zorg omgeven.

Wij kunnen niet verwachten dat dit voor een steeds kleinere groep plaatsvindt.

Na uitvoerig overleg is het volgende besloten: het 4e en het 7e bataljon houden nog eenmaal zelfstandig een reünie, het 5e en het 6e bataljon houden op 11 oktober 2007 een gezamenlijke reünie.

Ons bestuur hoopt daarbij aanwezig te zijn.

Nadat deze gezamenlijke reünie is geweest, komen de besturen bij elkaar voor een onderzoek van het resultaat van de genomen maatregel en om, indien nodig, wijzigingen aan te brengen.

Daarna gaat ons bestuur in gesprek met het bestuur van het 4e bataljon om, met ingang van het najaar 2009, een gezamenlijke reünie te houden. Als alles volgens de plannen verloopt hebben wij dus nog één zelfstandige reünie in het voorjaar van 2008 en daarna zullen wij onze reünie samen met het 4e bataljon houden.

Volendammer Kermis en de Neptunus doop

Uit het dagboek van P.J. (Ridder) van der Schueren.

Hij was in 1949 vaandrig bij de Ondersteuningscompagnie. Vóór ons vertrek van Sumatra naar Nieuw Guinea werd deze Cie opgeheven en verdeeld over vier Tirailleur Cie's.

De toenmalige 2e luitenant woont inmiddels sinds jaren in Canada. Hij heeft in de Indië tijd een dagboek bijgehouden, voor ons gekopieerd en toestemming gegeven om dit in de Vaandeldrager te publiceren. Hier volgt een klein uittreksel van onze bootreis met de "Volendam".

Tekst bewerkt door Wim ter Horst

Volendammer kermis aan boord

Gisteren (dat was dinsdag 18 oktober 1949) was het Volendammer kermis. Jammer genoeg had ik er niet veel zin in, zodat mijn beschrijving ervan niet bijzonder zal zijn.

Allerlei standjes waren versierd met vlaggen, die ze hier aan boord moeten hebben.

De alledaagse standjes, zoals sjoelbakken, de ronde schijf, paardenrennen, met ringen gooien en andere dingetjes waren allemaal op het promenadedek te vinden. Het pierement was daar ook. Eén van de matrozen was aangekleed als een "oude taart" en deed zich voor als een h....., maar we hadden er allemaal veel plezier van. Zo stond "ze" dan aan een hendel te draaien en een rol WC papier van de ene rol op de andere. Achter de dekens zaten dan een paar mensen o.a. met een accordeon en wat blikapparaten, die de muziek maakten.

Pierement op het promenadedek

Neptunus op het achterschip

Gisteren (dat was vrijdag 21 oktober 1949) hebben we het beroemde Neptunus feest gehad. En wat een feest! 's Morgens kwamen we op appèl met zwembroekjes aan, zodat het alleen pro - forma was. Om negen uur verscheen Neptunus en zijn gevolg op het achterschip. Daar had de scheepsbemanning tussen de vlotten een bak water gemaakt met een groot zeildoek.

Enkele jongens werden uit de groep gehaald en moesten voor Neptunus verantwoording afleg-

gen. Daarna werden ze ingesmeerd met wat "vieze rommel" en toen het bad ingegooid. Dan werden er weer gauw zo'n 40 het bad ingejaagd, terwijl ze besprenkeld werden met die rommel. Zo ben ik er ook door heen gegaan. Het was leuk om te zien hoe sommigen te pakken werden genomen. Enkelen konden het niet goed hebben, dus voor ons nog meer plezier. Majoor Telders was niet voor Neptunus gebracht, maar toch werd er ontzettend veel gepraat over dat ding, dat hij altijd onder zijn neus draagt. De snor heeft dus een beste beurt gehad. Toen Telders in de bak sprong, ging er een geweldig gejubel op en hij kreeg een behoorlijke kwast rommel mee. Na mijn doop ben ik mij rustig gaan wassen en toen ben ik in mijn pakje naar het sloependek gegaan. Ik was er goed en wel, toen lieden van het peloton mij kwamen halen. Ze hebben me de trappen af naar het A dek gesjouwd en daar ben ik in vol ornaat onder een brandkraan geduwd. Kledder nat liep ik dus naar mijn kamer. Ik heb toen alles in de wasbak gegooid, (schoenen ook) en gewassen totdat alles mooi schoon was. We hebben een plezier gehad, dat zullen we niet gauw vergeten.

Naschrift Wim ter Horst

En we kregen allemaal een diploma, waarin de God van alle Zeeën verklaarde, dat wij in zijn ogen geschikt zijn bevonden om alle gevaren in het verre Oosten te trotseren, om na gedane dienst wederom over zijne zeeën veilig naar huis geleid te worden.

"Geschikt om alle gevaren te trotseren"

Meer passages uit het dagboek:

Opheffing Ost Cie. 7 GRPI

In Fort de Kock op zaterdagmiddag 26 november, net voordat ik zou gaan weekenden bij Henk Kuiper op vliegveld Gadoet kwam er een telegram dat de Ost. Cie op 29 november naar Padang moest verhuizen. Ja de mooie tijd kwam plotseling ten einde. Bovendien kregen we te verstaan dat we weer uit Padang zouden vertrekken naar andere oorden in de Archipel. Waar zou dat zijn?? Via de Aneikloof zijn we uiteindelijk met de 2e Cie in Padang aangekomen. De reis verliep vlotter dan op de heenweg, want nu gingen we de berg af.

De Aneikloof

De ondersteuningscompagnie bestaat niet meer! We zijn weer in Padang in het Irene Kampement. We zitten in de mess van 18 A.A.T., een machtige mess waar de geest goed is. De ondersteuningscompagnie bestaat niet meer! Wat zijn we in een rotstemming. Zat ik maar in een fatsoenlijk bataljon met goede of vrij goede leiding. Ik erger me teveel aan de rotzooi. Toch hebben we een paar heerlijke dagen hier doorgebracht, al waren de omstandigheden beroerd. De Overste had namelijk aan de Cie's Commandanten verteld, dat de Ost Cie verdeeld moest worden over de vier Tirailleur Compagnieën, zodat we naar Nieuw Guinea konden vertrekken met 4 complete Tirailleur Compagnieën en een Staf Compagnie. De manier waarop het ons zomaar werd verteld, was meer dan een schandaal. Toen kapitein Van der Veer ons dat vertelde, waren we meteen vol met vragen. Waar gaan we heen?? Wat moet er met ons gebeuren? enz. enz. Ik lag nog op mijn bed toen hij aankwam, maar na deze slag bleef ik nog een poosje op. Het hele peloton zou uit elkaar gerukt worden. Ik zou naar de 2e Cie gaan;

Henk Kuiper naar de 4e en Sjat Oosterink naar de 3e Cie. De pelotons werden verdeeld over de 4 Compagnieën. Op woensdag waren we de gehele dag bezig met de verdeling. Iedere C.C. had een aanvraag gedaan, die we vervulden. We sturen de lijsten naar de Overste en de C.C.'s. Krassen en plukken in de lijsten, waardoor we uiteindelijk de lijsten vier maal hebben opgemaakt. We hebben gestreefd alles zoveel mogelijk bij elkaar te houden. Kuiper is met zijn bijna voltallige PAG-peloton naar de 4e Cie gegaan. Oosterink met zijn carriers naar de 3e Cie. Oorspronkelijk ging het Mortierpeloton met me mee naar de 2e Cie, maar de overste zei: "het Pionier peloton naar de 2e Cie." Dus nu heb ik een Tir-pionierpeloton, terwijl mijn mortierpeloton bij de 1e Cie zit. Ja, hoe zal het gaan met de jongens? Vrijdagochtend was het bekend waar iedereen heen zou gaan. 's Middags zijn we maar direct verhuisd naar het tentenkamp, waar de 2e Cie lag. Zaterdag ben ik even geweest en zondagochtend ook even. Direct had ik ruzie met mijn nieuwe C.C. Lt. Van Gulik. Het ging over vervoer van die dag. Erg belachelijk, maar ja het kon mij niets schelen. Het was bekend, dat het Bataljon op het KPM schip "De Thedens" zou rei-

KPM schip "De Thedens"

zen, uitgezonderd twee pelotons van de 2e Cie. Ik zit dus aan boord van de LST II "De Pelikaan". Zondag 4 december zijn we aan boord gekomen en dinsdagmorgen zijn we pas vertrokken. Wat was het laden een rommeltje, maar ja het zit er nu allemaal in en straks komt het er ook wel weer uit op de één of andere manier. Majoor Telders is onze commandant, zodat we weten hoe het aan boord zal zijn. We doen niets, behalve dat we de wantoestanden in de keuken moeten overwinnen. Ook hebben we nog een diefstal gehad van 5000 sigaretten.

Naschrift Wim ter Horst

De LST is toch goed op Nieuw Guinea aangekomen en heeft haar spullen kunnen lossen op de diverse plaatsen. Toen de 4e Cie met de Thedens in Manokwarie aankwam was het grote materiaal al aanwezig.

Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

Voorzitter: Kolonel Arie Vermeij, Waterruit 56, 2804 PD Gouda,
Secretaris: Majoor Andy van Dijk, Laan van Everswaard 47, 4617 LH Bergen op Zoom,
contact: vvvgfpi@home.nl "vvvgfpi@home.nl"
Penningmeester/ledenadministratie: Sergeant-majoor Richard Ekelhoff, Buikheide 6,
5512 PB Vessem, tel. 0497-591943, e-mail: richardekelhoff@hotmail.com
Voor meer informatie: www.vvvgfpi.nl

Terug naar toen...

Tekst: Danny Tijssen, voormalig mortierist 17 PAINFBAT GFPI

Voor even weer terug naar 1996- IFOR 2 Sisava
Al jarenlang was ik nieuwsgierig, hoe zou het er nu zijn?

In juni 1996 werd ik uitgezonden naar Bosnië, met 17 NL Mechbat GFPI, als Fuselier uiteraard, bij het 1e Mortierpeloton. Zes maanden lang zat ik op kamp Sisava, bij hotel Babanovac. Die nieuwsgierigheid bracht me er dit jaar toe om terug te gaan. Ik boekte een vlucht en ging in oktober, samen met mijn vader, terug, naar Sisava.

Na een vlucht Amsterdam-Wenen-Sarajevo belanden we op de luchthaven van Sarajevo, onder zomerse omstandigheden. Het is dik 25 graden en dat zal de hele week zo blijven, ongewoon voor Bosnië in oktober. We reizen vanuit Sarajevo met een taxi direct door naar Travnik, zo'n 90 kilometer verder. De rit boeit me, ik zoek bekende dingen, zie ook veel bekende dingen, en als we na een uurtje rijden in Travnik aankomen, waar de taxichauffeur ons naar een hotel leidt, is het net of ik er pas nog geweest ben. Alles is nog zo herkenbaar, onvoorstelbaar. We besluiten om deze eerste dag nog in Travnik te blijven, daar wat rond te lopen, om na een overnachting verder te gaan naar Sisava. Travnik blijkt nog altijd een klein stadje, er valt genoeg te zien en al snel voel ik me eigenlijk echt een toerist.

Mensen kijken zo nu en dan ook wel van; "zeg, jullie zijn niet van hier" en dat moeten we uiteindelijk vaak ook toegeven natuurlijk, mede door de taalbarrière. Maar goed, met een paar woorden Bosnisch kom je al best ver. Men waardeert de moeite die je ervoor doet.

De plaatjes bij mijn verhalen

Na de overnachting laten we ons met een taxi naar Hotel Babanovac brengen en de rit naar boven laat zoveel bekende dingen zien, ik weet soms amper waar ik moet kijken. Mijn vader ziet het al helemaal als een belevenis want die ziet nu de plaatjes bij mijn verhalen.

Hotel Babanovac in Sisava

Aangekomen boven op de berg merk ik al snel dat er veel veranderd is. Er wordt heel druk gebouwd, hotels vliegen uit de grond. Toch herken ik de plek nog als het kamp van toen.

We checken in, in hotel Babanovac, uiteraard, in het nieuwe gedeelte. Het oude gedeelte is afgesloten, van buitenaf gezien. Onze kamer ligt wel in het oude gedeelte, de bekende oude kamers dus en zelfs de Bataljonskoffiekamer ken ik nog terug. Het is echt allemaal nog zo bekend en hetzelfde.. Ik kan via een oud trappenhuis nog een stukje terug naar de begane grond van het hotel, maar uiteindelijk blijkt het toch afgesloten. Er schijnt nu en disco te zitten waar vroeger de eetzaal zat en de fitnessruimte.

Het interieur van Babanovac

Een wandeling over het complex leert me dat de huisjes er allemaal nog zijn, hier en daar flink opgeknapt, zoals “mijn” oude huisje, maar er wordt nog steeds flink verbouwd. Het is echt heel vreemd hier nu te lopen. Alles is veranderd, maar toch eigenlijk ook weer niet. Ik vind het een geweldige ervaring om hier nu zo te kunnen lopen en dit ook aan mijn vader te laten zien. De nieuwe hotels zijn allemaal behoorlijk luxe en in de winter zal de wintersport hier ook flink wat toeristen trekken, denk ik. Mij gaat het om dat gevoel van toen, ik zie de skischans weer, kan er nu zelfs naar toelopen, en ik geniet weer van het uitzicht. Ik heb twee dagen lang alles op mij laten inwerken en heb dat als heel goed ervaren.

Sarajevo

Na twee dagen Sisava gaan we weer terug richting Sarajevo, met de bus, via Vitez, waarna we

nog twee dagen in Sarajevo blijven.

Sarajevo maakt indruk op me, er is daar natuurlijk ook zoveel gebeurd, dat overal dingen te zien zijn. Een hoop dingen zullen me bijblijven en ik verwacht zeker nog een keer terug te gaan, om meer te zien van Sarajevo, want twee dagen is niet erg lang en zeker om nog even naar Sisava te gaan

(Red. Als u wilt reageren naar aanleiding van dit artikel van Danny, dan is dit zijn e-mailadres, dannytijssen@hotmail.com).

“Ik zie de skischans weer”

Graven nabij voetbalstadion Sarajevo

Afghanistan vanuit de lucht

Tekst: Kol der Fuseliers, Arie Vermeij Voorzitter Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI

In deze rubriek vindt u verenigingsnieuws van de Vereniging Veteranen Vredesmissies GFPI en per nummer zullen wij een actuele missie of een reeds uitgevoerde missie van onze (toekomstige) leden belichten. In dit nummer wordt kort aandacht besteed aan de missie van 17 Painbat GFPI in Uruzgan.

Verenigingsnieuws

Er is nogal wat beweging in het bestuur. Ten eerste is majoor Andy van Dijk van medio januari tot augustus uitgezonden naar Uruzgan; zijn taak als secretaris zal grotendeels worden overgenomen door majoor Emiel Kaspers. Ten tweede bedanken wij onze communicatieadviseur kapitein Stephan van der Wal voor zijn inzet de afgelopen twee jaar; wij betreuren het dat Stephan zijn functie beschikbaar moest stellen omdat hij het niet meer kon combineren met zijn drukke werkzaamheden. Wij zijn overigens heel blij dat de ons welbekende Nelleke Swinkels (onze eerste communicatieadviseur) weer bereid was om als voorgan-

ger van Stephan ons nu weer terzijde te staan als zijn opvolger: "Nelleke welcome back!" Een tweede aderslating zal het vertrek van Nicole Hooft zijn, onze penningmeester en ledenadministrateur. Wij feliciteren haar (met pijn in ons hart) met haar nieuwe functie per 1 mei op onze ambassade in Washington. "Nicole, wij zijn natuurlijk blij voor jou met deze mooie baan, maar hoe vinden we in vredesnaam iemand van jouw kaliber ter vervanging!" Toch is het ons gelukt; we stellen hem aan u voor: Sergeant-majoor Richard Ekelhoff. Richard is een bekende van vele uitzendingen en over zijn kwaliteiten en inzet maak ik mij geen zorgen; het gemis van Nicole zal zich waarschijnlijk vooral beperken tot haar charmes! Ten slotte heeft onze vice-voorzitter majoor Henk Laurens aangegeven dat hij tegen het einde van het jaar zijn (toekomstige) werkzaamheden niet meer kan combineren met zijn bestuurstaken. Henk bedankt voor je inzet; ik vind het jammer dat je als mijn (voormalig) PBC straks niet langer mijn plaatsvervanger blijft in het bestuur, maar ik begrijp het wel. Je zou Henk niet zijn als je geen goede opvolger had gevonden. Reserve majoor Ton Rooijackers, commandant C-compagnie 17 NL Mechbat GFPI IFOR

Premier Balkenende en staatssecretaris Van der Knaap worden bijgepraat over de ontwikkelingen in Uruzgan

2, is als echte veteraan bereid gevonden om Henk op te volgen; Ton van harte welkom! Als laatste melden we nog een frisse versterking van het bestuur met het toetreden van de huidige PBC major Marcel Duvekot namens het bataljon.

Op vrijdag 12 januari jl. werd o.l.v. de waarnemend Regimentscommandant, Harold Jacobs, een geslaagde Regimentsjaardag gevierd. Daarbij werd door het bestuur namens onze vereniging weer een krans gelegd uit respect voor onze omgekomen voorgangers.

Eind januari vond de eerste grote TIC (Troops In Contact) plaats in Uruzgan met betrokkenheid van Fuseliers, waarbij 5 gewonden vielen. Het bestuur heeft namens de vereniging een bloemetje bezorgd bij de gewonde 1ste Luitenant der Fuseliers Rob Steehouwer

Op 29 juni zal weer de nationale Veteranendag worden georganiseerd in Den Haag. Als u met het defilé wilt meelopen, kunt u zich opgeven bij de secretaris.

Onze eigen reünie zal dit jaar wat later worden georganiseerd in verband met de uitzending van het gros van de Fuseliers naar Uruzgan. Maar no- teer alstublieft vast in de agenda:

Vijf oktober 2007: Reünie voor alle veteranen van vredesmissies GFPI.

Ten slotte is ons ledental inmiddels gestegen tot 357. Wil je jezelf of iemand anders aanmelden als lid van de VVVGFPi, kan dat bij onze secretaris

vvvgfpi@home.nl of surf naar onze website www.vvvgfpi.nl. Op onze website kun je via het gastenboek of de links mogelijk ook je "oude kameraad" terugvinden, artikelen over uitzendingen lezen en foto's bekijken. Afsluitend nog een allerlaatste verzoek van onze ledenadministratie; geef in ieder geval je nieuwe adres door als je verhuist.

Fuseliers kleuren Uruzgan Oranje-nassaublauw

Uiteraard blijf ik na mijn uitzending alle gebeurtenissen in Zuid Afghanistan op de voet volgen; zeker nu de Fuseliers aan de (weder)opbouw werken en de rust in Uruzgan proberen te handhaven. Uit de berichten die ik ontvang van de majoors Andy van Dijk en Marcel Duvekot en mijn Amerikaanse collega Colonel Steve Williams, maak ik op dat de mannen en vrouwen met invasiekoord heel professioneel en goed bezig zijn. Ze zijn druk, maar bereiken dan ook de meeste van de gestelde doelen. Kortom het Garderegiment Fuseliers Prinses Irene doet haar naam eer aan; "Irene: zij die vrede brengt". Uit de media kun je niet altijd helder opmaken waar men mee bezig is, daarom hierbij een korte impressie.

Drie hoofdlijnen, veiligheid, rust en vrede

De opdracht en het plan richten zich op drie hoofdlijnen (operatielijnen). Ten eerste wordt gewerkt aan de veiligheid, de rust en de vrede in Uruzgan, door het Afghaanse leger en de politie goed te trainen en goede uitrusting te geven en samen met hen de orde te handhaven. Hierbij is het noodzakelijk dat de eenheden het Afghaanse leger en de politie steunen bij acties om de tegenstanders van de democratisch gekozen Afghaanse regering gevangen te nemen, of uit te schakelen. Het gaat hierbij niet om politieke tegenstanders maar om terroristen, zoals Taliban en Al Qaida, die door te dreigen met, of het daadwerkelijk uitoefenen van geweld, zoals bomaanslagen en andere vormen van terreur, de wederopbouw van Afghanistan proberen te belemmeren.

Bestuurlijke en juridische wederopbouw

De tweede hoofdlijn is de bestuurlijke en juridische wederopbouw. Het is al meer dan 23 jaar ge-

leden dat er voor het laatst een gekozen regering in Afghanistan was. Ook is het al zo'n 23 jaar geleden dat overheidsinstanties, zoals provincie-, districts-, en gemeentelijke besturen, uitvoerende directies en diensten iets wezenlijks voor de bevolking hebben betekend. Daarom wordt momenteel hard gewerkt aan training en coaching van bestuurders op alle niveaus door het PRT (Provincial Reconstruction Team). Bovendien wordt gewerkt aan de wederopbouw van de rechtsstaat met een adequaat juridisch systeem en goed georganiseerd gevangeniswezen.

Economische en infrastructurele wederopbouw
De derde hoofdlijn is de economische en infrastructurele wederopbouw. De afgelopen jaren is op dit terrein Afghanistan behoorlijk in verval geraakt en er is door de oorlogen veel infrastructuur vernield. Het huidige werk en de plannen zijn er op gericht om samen met de Afghaanse overheid het land ook op dit terrein weer op te bouwen. Het gaat hierbij vooral om de Afghaanse burgers die recht hebben op menswaardige levensomstandigheden en een toekomstperspectief. In dit kader wordt hard gewerkt aan: wegen, bruggen, elektriciteitsvoorzieningen, bronnen voor drink-

water, irrigatiekanalen, politieposten, districtcentra, scholen, vaktechnische opleidingen, ziekenhuizen en klinieken, etc.

Hoe ziet dat werk er nu dagelijks uit?

Alle Nederlanders zijn druk bezig en veel onderweg voor het verzamelen van de noodzakelijke informatie en inlichtingen om bovengenoemde taken goed uit te kunnen voeren. Op grond hiervan vindt voortdurend overleg plaats met de provinciale en lokale leiders en besturen, waarbij de (weder)opbouw centraal staat. "Weder" tussen haakjes, omdat in sommige gebieden bepaalde vormen van infrastructuur, zoals ziekenhuizen, bruggen, verharde wegen, scholen, en dergelijke er nooit zijn geweest. Onder het wederopbouw aspect valt ook de training van het Afghaanse leger (ANA) en de Afghaanse politie (ANP) en de 'auxiliary police' (ANAP); dit is ook dringend noodzakelijke capaciteitsopbouw.

Kort samengevat zijn onze kameraden in Uruzgan druk bezig met de (weder)opbouw, maar als de Taliban de weg van de (weder)opbouw blokkeren, worden zij door middel van gevechtsacties van deze weg 'afgeschopt'!

Bidons uitdelen aan de Afghaanse jeugd

Regimentsflitsen

Van de Regimentscommandant

Zonopkomst op een overwatch in Uruzgan

**Tekst: Lkol der Fuseliers, Tim Luiten
Bataljons- en Regimentscommandant**

Om te beginnen, hartelijk dank!

De afgelopen periode heeft het gros van ons regiment doorgebracht op verschillende plaatsen. Een groot deel zit in Uruzgan, een deel in Bosnië en een deel in Nederland.

Wat ons allen hier zeer treft is de belangstelling die wij gekregen hebben uit Nederland, ook tijdens de feestdagen. Velen van u blijken met ons mee te leven en hebben ons, door het sturen van een kaartje of brief, een werkelijk hart onder de riem gestoken. Ik ben helaas niet in staat om iedereen persoonlijk te bedanken voor die belangstelling en wil dat daarom vanaf deze plaats doen. Wees ervan overtuigd dat alle mannen en vrouwen van het regiment zich gesterkt voelden door uw hartelijkheid en medeleven.

Het bataljon op uitzending

Het bataljon is op uitzending. Zowel in Bosnië als in Uruzgan staan Fuseliers op dit moment hun mannetje (ook de vrouwen). U kunt daarover le-

zen in de vele artikelen in deze uitgave. Vlak voor mijn eigen uitzending naar Uruzgan was ik, samen met de Regimentsadjutant, nog net in staat om bij onze mannen en vrouwen in Bosnië langs te gaan. Wij troffen daar een hechte club aan, die stond te popelen om aan de slag te gaan. De operaties daar vragen om een zeer terughoudende houding van EUFOR als het gaat om presentie buiten de poort en dat betekent dat de Ccie niet zo actief mag zijn als ze dat zelf wel zou willen. De commandant heeft mij, vanaf zijn adres naar het mijne in Uruzgan, laten weten gelukkig toch nog aan meerdaagse operaties toe te komen.

Hectisch

In Uruzgan kan het er af en toe hectisch aan toe gaan. We zijn hier druk bezig en hebben zelfs moeten besluiten om, om operationele redenen, de geplande viering van de Regimentsjaardag uit te stellen. De operaties worden in toenemende mate gehinderd door het weer dat hier, na een

lange winterszonnige periode, op dit moment erg slecht is.

Het bataljon heeft de draad van de operaties opgepakt waar onze voorgangers zijn gestopt. U heeft in de vorige Vaandeldrager, in het artikel van Kol der Fuseliers Arie Vermeij, kunnen lezen hoe de missie in Afghanistan is opgebouwd, dus ik zal hier niet in herhalingen vallen. Doordat de rotatieperiode in verband met het uitvallen van diverse vluchten, langer duurde dan gepland, hebben we een extra inspanning moeten verrichten om het tempo van de operaties niet te laten inzakken. Er zijn pelotons bij geweest die nauwelijks de tijd kregen om zich rustig in te werken, maar direct werden geacht de poort uit te gaan en op patrouille of een andere missie te gaan. Aan ons de taak om een van de twee vooruitgeschoven posten in te richten en ze namen te geven. Er is gekozen voor namen uit de historie van 3 GRPI, ons eerste Indië-bataljon: "Volendam" en "Poentjak". Inmiddels zijn deze namen zelfs in Nederland bekend.

"Dutch approach"

Elke dag gaan onze Fuseliers de poort uit en blijven vaak meerdere dagen weg om hun taak uit te voeren. In het kader van de ondersteuning van de plaatselijke autoriteiten en de wederopbouw die daarmee samenhangt, bezoeken onze eenheden dagelijks de dorpen en woongemeenschappen in de omgeving. Vaak worden onze troepen eerst argwanend bekeken, maar als snel krijgen de mensen vertrouwen in onze Fuseliers. De zogenaamde 'Dutch approach' werkt en zonder dat onze mensen hun waakzaamheid verliezen worden er allerlei contacten gelegd met de plaatselijke bevolking. Het is moeilijk om mensen die nog nooit een nationaal gezag hebben gekend en erkend, duidelijk te maken dat ze beter af zijn met hun Afghaanse regering. (Foto zonsopkomst) Waakzaam blijven onze mensen, want hoewel de lokale bevolking veelal vriendelijk of neutraal reageert, zitten er onder hen ook tegenstanders die helaas moeilijk te herkennen zijn.

Tot nu toe hebben onze mensen zich uitstekend van hun taak gekwetend. Een paar keer zijn onze Fuseliers in gevechtscontact geweest en ook daarbij hebben onze mensen laten zien uit het goede hout te zijn gesneden. Dankzij hun training, eigen koelbloedig optreden en het leiderschap tot op het laagste niveau, zijn we daar nog relatief goed vanaf gekomen. Helaas is daarbij al wel een

van onze pelotonscommandanten gewond geraakt. Luitenant Rob Steehouwer: ik wens je van hieruit alle beterschap en hoop je spoedig weer terug te zien bij het RegimentT.

Roeien met de riemen die we niet hebben...

De operaties hier blijven een grote inspanning eisen van ons personeel. Niet alles verloopt vlekkeloos en dat was ook niet te verwachten. Het is soms moeilijk om de operaties die gedaan moeten worden naar onze wensen in te vullen. Zo gaat er wel eens wat kapot en dat is hier niet zomaar vervangen. De beschikbaarheid van sommige middelen en reservedelen spelen ons daarbij parten. Ook zijn er nu eenmaal niet zoveel helikopters als we wel zouden willen en vliegen doen ze ook al niet elke dag. Het is soms roeien met de riemen die we niet hebben of nog ergens in een container liggen.

Deze operatie is de operatie van de pelotons. Zij zijn het die iedere dag weer een gigantische inspanning moeten leveren om alles weer voor elkaar te krijgen. Elke commandant wil goed voorbereid en zo veilig mogelijk de poort uit gaan en dat is niet altijd even gemakkelijk te organiseren. Een peloton wat de deur uit gaat met meer dan 15 voertuigen en 50-60 man aan personeel is bepaald geen uitzondering.

De wens om op een bepaalde manier te opereren is er, maar kan gehinderd worden door de omstandigheden of de middelen die voorhanden zijn. Ook hierbij geldt gelukkig: het ligt nooit aan ons personeel; zij zijn altijd goed gemotiveerd en bereid om grote inspanningen te leveren. Zij zien ook waar het soms nog aan schort en schuwen niet dat ook op constructieve wijze aan te dragen. Er wordt veel geleerd en de lessen worden ter hand genomen. Ons personeel verdient daarmee ons vertrouwen en onze steun.

Ik ben trots op onze mensen.

Hoop op een goed einde

Het is onze hoop en we leveren een grote inspanning om de resterende tijd van de uitzendingen, zowel hier als in Bosnië, tot een goed einde te brengen. Ergens in mei of juni zie ik iedereen weer die het Regiment een warm hart toedraagt. Wens ons succes voor de resterende periode.

Regimentsjaardag 2007, gevierd in Oirschot, Uruzgan en Bosnië

Tekst: Kapitein van de Logistiek, Jeroen Veenvliet, plv commandant Nadet 17 Pantserinfanteriebataljon

In tegenstelling tot de dag waarop de ceremonie werd geoefend, waren de weergoden het Regiment uiterst goed gezind. Na de ontvangst van de, in grote getale naar Oirschot gekomen, Regimentsgenoten is de dag gestart met het traditionele, keurig verzorgde, Engelse ontbijt. Aansluitend aan 'the English breakfast' was de bataljonsappèlplaats het decor voor het officiële gedeelte van de dag.

Kapitein Jeroen Veenvliet

Ceremonie

De gecombineerde ceremonie bestaande uit de dodenherdenking, beëdiging en koorduitreiking werd bijgewoond door een groot aantal leden van de Vereniging Oud-strijders Koninklijke Nederlandse Brigade Prinses Irene, De Vereniging van Indië-bataljons Garderegiment Prinses Irene, de Vereniging Veteranen Vredesmissie GFPI alsmede een detachement actief dienende collega's vanuit de diverse eenheden van de Koninklijke Landmacht. Daarnaast hebben wij de collega's van het Bataljon Bevrijding Vijfde Linie uit Leopoldsburch mogen verwelkomen. De Regimentsjaardag kenmerkte zich door de afwezigheid van het overgrote deel van het bataljon als gevolg van de uitzending naar Afghanistan en Bosnië. Ook vanuit Afghanistan werd er aandacht besteed aan deze dag. In de vorm van een groet van de LKol Luiten vanuit Tarin-Kowt, Uruzgan werd de afwezigheid van het bataljon enigszins gecompenseerd. Na de dodenherdenking waarbij door de diverse hierboven genoemde verenigingen kransen zijn gelegd, volgde de beëdiging van een aantal Fuseliers. De koorduitreiking, afgesloten met een toespraak door de Genmaj b.d. Hemmes was tevens het einde van het ceremoniële deel van de dag.

Kransen ter herdenking

Regimentscross

De Belgische collega's hebben 's middags bijgedragen aan het zo normaal mogelijk laten verlopen van de Regimentsjaardag. Ondanks het feit dat het parcours niet geheel duidelijk was, diverse collega's met een vertwijfelde blik in de ogen nagenoeg alle uithoeken van de Oirschotse Heide hebben gezien, werden de podiumplaatsen na de Regimentscross ook dit jaar ingenomen door onze Zuiderburen. Met behulp van de voormalige Regimentscommandant, de LKol Jacobs en de nieuwe, nog te plaatsen, plaatsvervangend bataljonscommandant, Maj Kaspers, en de vorige Bataljonsadjutant, Adjutant Asveld is het Nadetachment 17 Pantserinfanteriebataljon erin geslaagd een waardige Regimentsjaardag te organiseren. van de Koninklijke Nederlandse Brigade "Prinses Irene", die de militairen die hun traditie voortzetten, uitzwaaien. Voorop staat hun voorzitter, generaal Ruud Hemmes, wat gehandicapt door een tijdelijk gezondheidsprobleem, maar nog altijd hun boegbeeld. Hun aanwezigheid en de emotionele toespraak van Hemmes raakt zeker ook de jonge militairen. De betrokkenheid van de generaal en zijn "makers" is meer dan duidelijk. Het kenmerkt de bijzondere band tussen de leden van het Garderegiment.

Plaatsvervangend Regimentscommandant Harold Jacobs in actie tijdens de Regimentsjaardag

Regimentsweetjes 2007

“Grof geschut”

Tijdens de Regimentsjaardag, op 12 januari hielp Fuselier 1 Meekers mee om het geschut op te stellen waarmee voorzitter Rudi Hemmes het startsein gaf voor de Regimentscross.

Hij maakte ook de foto, waarop je kunt zien dat met “grof geschut” dit startsein werd gegeven.

Wilhelmus

De redactie ontving een telefoontje van Mevrouw Hurts – Levisson uit Voorburg met de vraag waar toch de mooi ingelijste coupletten van het Wilhelmus zijn gebleven? Ze hingen vroeger in de gang naar de officiersmess van de Westenbergkazerne, tegenover de portretten van de Regimentscommandanten. Mevrouw Hurts zou het wel aardig vinden als ze opnieuw hun weg zouden vinden naar het Regiment. Als iemand weet waar ze gebleven zijn, dan graag een e-mail naar nellekeswinkels@planet.nl. Een telefoontje mag ook naar; 06 – 54796857.

Afvuren van een 25-ponder als startsein voor de Regimentscross

Regimentskalender 2007

DATUM	ACTIVITEIT	LOCATIE	BIJZONDERHEDEN
27 of 28 april 04 mei	Bloemenhulde H.M. de Koningin Herdenkingen	's-Gravenhage Tilburg/ Colijnsplaat/ Hedel	Delegatie bataljon
23 mei	60 jaar VOS KNBPI	Tilburg: Oirschot	Ststcie Colijnsplaat: CCie Hedel: ACie (evt. combineren met beëdiging en koorduitreiking, tevens Regimentsbijeenkoms)
25 mei	BC medal parade	volgt	Staf Cie
08 juni	Beëdiging en koorduitreiking	volgt	volgt
12 juni	Commando-overdracht BC	Oirschot	Det ACie Vaandel volgt
29 juni	Veteranendag	Den Haag	BC hrm specifieke medalparade (Maliveld) Voor alle geledingen, afgesloten met bat BBQ
18 -19 aug	Kinderweekend	Oirschot	Leden VVOGFPI & genodigden
23 aug	Regimentsdiner GFPI	Oirschot	11.00 uur met aansluitend receptie
24 aug	Functie overdracht BA	Oirschot	BC, BA+ Oud-strijders (det volgt)
06 sep	Bevrijding Beringen	Beringen	RC, Oud-strijders GRPI en C SSVOSTCIE
07 sep	Herdenking Indië monument	Roermond	Dzv Ccie, Vaandelwacht C cie
18 sep	Prinsjesdag	Den Haag	6e bat GRPI/del bat uitv ACie +Uitzendvlag en Vaandel
20 sept	Reünie 4 en 6 GRPI	Oirschot	initiatief C Ccie, uitzendvlag Ccie, vaandelwacht Ccie
27 sept	Beëdiging + Koordenuitreiking	Tilburg	4e bat GRPI (det volgt)
04 okt	Reünie 4 Irene		Ost d.z.v. ACie
05 okt	Reünie VVV GFPI	Oirschot	5e en 6e bat GRPI/del bat uitv Ccie+ Uitzendvlag en Vaandel wacht
11 okt	Reünie 5 en 6 GRPI	Oirschot	Det volgt ,
03-04 nov	Bezoek Wolverhampton	UK	RC, Oud-strijders KNBPI en C SSVOSTCIE
27 okt	Bevrijding Tilburg	Tilburg	Zie batorder, org ACie (vaandelwacht + uitzendvlag A cie)
23 nov	Beëdiging + Koordenuitreiking	Hedel	

Wat ik zoal doe in Uruzgan

Tekst: Korporaal 1 der Fuseliers, Stephanie Schoenmaker, 17 pib ssvostcie.

Mijn naam is Kp11 Stephanie en ik ben momenteel gelegeerd in Deh Rawod, Afghanistan.

Ik vorm samen met mijn twee collega's sgt1 Mark en kp11 Remco een afvoergroep bij één van onze eenheden.

Samen met onze SUA (smallest unit of action) voeren wij verschillende taken uit.

Het werk hier in Afghanistan is niet te vergelijken met het werk dat we normaal gewend zijn of gewend zijn van vorige uitzendingen.

Als "genezerik" heb je hier echt te maken met de meest uiteenlopende gevallen. Zo krijgen we te maken met schot- en scherfverwondingen maar ook met zeer ernstig verbrande kinderen.

De oorzaak hiervan kan zijn dat ze 's avond in het vuur rollen of dat ze gestraft worden door de ouders. Het is hier namelijk de normaalste zaak van de wereld dat je je kind straft door kokend water over hem heen te gooien. Dit brengt natuurlijk veel onbegrip met zich mee en dat maakt het werk soms heel moeilijk.

Samen met onze SUA lopen wij vaak patrouilles in het gebied en voeren we samen met het PRT (provincional reconstruction team) acties uit om de mensen hier te helpen. Dit zijn leuke dingen om te doen. Het gebied is namelijk mooi en apart om te zien. De dorpjes en de stad Deh Rawod zien er armoedig uit maar het land op zich is erg mooi.

Afghaans kindje wordt geholpen

Dit is niet zo leuk

Het feit dat ik een vrouwelijke militair ben is voor de mensen hier wel moeilijk te bevatten.

Sommige reageren hier positief op, anderen totaal niet. Als ik mee loop in een patrouille zijn vooral de kinderen erg nieuwsgierig. Het gevolg is dat ik de rest van de patrouille een escorte heb van zo'n 20 tot 30 kinderen, wat soms erg lastig is.

Leven op de base

Het leven op de base gaat zijn gangetje. Iedereen doet "zijn ding" en is druk met zijn of haar bezigheden. 's Avonds is er vaak wel even tijd voor wat ontspanning. Zo wordt er twee keer in de week een filmpje gedraaid in de eetzaal en hebben we één keer in de week een gezellig samenzijn in de bar. Gelukkig zijn er ook genoeg mogelijkheden om contact te hebben met het thuisfront. De welfare telefoon is gratis en we hebben sinds kort ook internet op de slaapfabs. Als het weer een beetje mee zit komt er één keer in de week post, wat natuurlijk altijd voor iedereen een leuk moment is.

Wat betreft onze uitzending kan ik één ding zeggen: "so far so good". We doen goede dingen en brengen het er met zijn allen goed vanaf.

TFU 3 staat klaar om te vertrekken en het werk van ons over te nemen. Wij beginnen nu aan de laatste loodjes. We kijken uit naar het einde van de uitzending en wensen TFU 3 veel succes en vooral plezier in de komende tijd.

Een ziek kind in een kruiwagen

Remco, Stephanie en Mark

Rondzwerven op de Westbank

Tekst: Bataljonsadjutant der Fuseliers, Stef Fridael

22 januari 2007, het was koud op heuvel 1451 en mijn slaapzak was kletsnat toen er tegen m'n stretcher aan werd getrapt. 06.00 uur, tijd om op te staan voor iedereen van eenheid 3.3, dus ook voor de BA. Ik hoorde mijn botten kraken en mijn spieren waren stijf. Overgehouden aan de voetpatrouilles die we de dagen hiervoor hadden gelopen. Niet zozeer de afstand was het probleem, maar wel het gewicht wat je mee moet sjouwen en het heuvelachtige terrein dat we iedere dag moesten overwinnen. Ik was al een paar dagen met dit peloton aan het rondzwerven op de Westbank, een gebied ten westen van de rivier Dorafshan, noordelijk van Tarin Kowt. Enerzijds om zicht op het terrein te krijgen, anderzijds om de Wonju's, (Heuvel waarom gevochten is in Korea, de D compagnie van het 12e luchtmobiele bataljon) onder leiding van de luitenant Roy, beter te leren kennen.

Overwatch ontwaakt

“Gelegenheidsbuddy” Piet en “water bakken”

Mijn gelegenheidsbuddy Lkol Piet, BC van 12 Infbat Lmbl waar ik al de hele week mee ben opgetrokken, was al wakker. Langzaam maar zeker ontwaakte iedereen in mijn omgeving op de “overwatch”. (tactisch hooggelegen punt vanwaar er met vuur gesteund kan worden, red.) Daags tevoren hadden we deze ingericht. Het vror maar het was gelukkig wel droog geweest gedurende de nacht. De voorspelling was mooi weer, echt iets voor mij. Niet dat ik een mooi weer soldaat ben maar het is zeker wel goed voor mijn humeur.

Even wat loopbewegingen maken met het ouwe lichaam, om warm te worden en daarna snel een bak koffie zetten. Mijn buddy en ik hadden samen de afspraak dat ik zou zorgen voor vuur en hij zou zorgen voor water. Water bakken noemden we het, omdat ik steevast het water warm maakte in een braadpannetje. Dat gaat nou eenmaal veel sneller en is dus veel efficiënter. De eerste slok koffie deed wonderen, ik voelde me weer tien jaar jonger. Nog steeds oud, maar toch. De zon begon langzaam aan de horizon te verschijnen. Het uitzicht over het dorp Ferosha en de bergen in de verte was fantastisch. Nooit gedacht dat ik ooit nog in een dergelijk prachtig land bij een militaire operatie betrokken zou zijn. Ook Piet die, voor de gelegenheid een week of wat, bij zijn mannen op bezoek was, genoot zichtbaar van het mooie uitzicht, de situatie waarin hij was beland en uiteraard de koffie die ik had gezet. Wat is er nou mooier dan dat je als commandant tijdens je werkbezoek een paar dagen met je mannen mee op zwerftocht kunt gaan. “Heads Up” hoorden we de luitenant roepen.

Irritatiekanaaltjes

07.00 uur, tijd dus om de koppen bij elkaar te steken en de laatste bijzonderheden voor de komende actie door te spreken. Van slaperige koppen was geen sprake, er was totale concentratie bij het kader toen de luitenant Roy zijn plan doorsprak. Piet en ik waren ingedeeld bij een groep. Het idee was om met een kern en twee satelliet patrouilles het oord Ferosha in te gaan. Als er dan nog voldoende tijd over was zouden we nog naar het oord Dehjawze Hasanzay gaan, uiteraard samen met het Provinciaal Reconstructie Team (PRT). Vanwege de veiligheidssituatie is deze keer gekozen om ons Psyops Support Element (PSE), dat al de hele week mee was, op de overwatch te laten.

Psyops Support Element

Dat vonden ze niet echt leuk maar ik kon de beslissing op dat moment wel begrijpen. Een lange voettocht zou het worden, we gingen ons snel voorbereiden, niet te warm aankleden dus. Al vlug liepen we in formatie door het akkerland van het plaatsje Ferosha waar we regelmatig watertjes moesten overwinnen. Irrigatiekanaaltjes zijn het maar na verloop van tijd werden deze omgedoopt tot irrigatiekanaaltjes. Aan water in elk geval geen gebrek hier, dachten we hardop. Alles leek vredig, de moskee was op slot en verlaten. Hier en daar ontmoette we wat locals in traditionele kledij, tulband en een schep in de hand. Met sommigen hadden we al snel contact en het PRT, met als woordvoerder, luitenant Gwenda, kon meteen zaken doen. Voor ons als beveiligingselement een uitgelezen moment om actief te rusten. Zorgen dat we 360 hadden (beveiliging rondom, 360 graden, red.) en in een sector konden beveiligen was de afspraak. Vanwege de lage muurtjes her en der konden we dit uitstekend in de zittende houding doen, op de muurtjes welteverstaan. Een welkome afwisseling na een redelijk intensieve verplaatsing.

PRT aan het werk

“Green Zone”

Vanuit een pleintje centraal in het dorp liepen we verder naar de rand van het dorp waar de “Green Zone” begon. Luitenant Roy had besloten door te gaan naar het oord Dehjawze Hasanzay, in de Green Zone. We wisten ook dat het niet helemaal pluis was in de Green Zone. Tijd nemen om een plan te maken was dus geen overbodige luxe. Luitenant Gwenda kon nog even de oorsprong van een waterpomp vaststellen en de overigen zaten ondertussen in de actieve rusthouding. Twee MB's als back-up was het minimale dat we nodig hadden. Vanuit de overwatch werden zij op aangeven van de luitenant naar een plek bij het oord

Hasanzay gedirigeerd. Wij zaten ondertussen in de zon met de rug tegen een qala (huis) te wachten wat komen ging. Toen de MB's hun posities hadden ingenomen gingen we weer snel voorwaarts. De luitenant had een route gepland die door een soort boomgaard en langs een vrij grote qala liep, waar ook een paar arbeiders op een akker aan het werk waren. Ik moet toegeven dat, toen ik mijn eerste stap in de Green Zone had gezet, er toch een soort gevoel opkwam van trots. Zo van “I was in the Green Zone” achteraf beseffende dat het eigenlijk “I survived the Green Zone” had moeten zijn.

I survived the Green Zone

Snel werd ik wakker geschud want het was doorsjouwen geblazen. We moesten nog een eindje, scherp blijven dus. Door de boomgaard naderden we de grote qala waar we het PRT eerst zaken konden laten doen met de locals die daar aan het werk waren. Het was geen prettig gesprek met de landbouwers en na enige strikvragen werden zij door iemand weggestuurd. Het gesprek met de qala eigenaar liep redelijk voortvarend en nadat het PRT voldoende info had verzameld gingen we weer voorwaarts. De oordrand van het dorp waarvan we dachten dat dit Dehjawze Hasanzay zou moeten zijn kwam snel in beeld. Een bekend beeld van qalamuren die aan elkaar waren geboetseerd. De twee satellietpatrouilles gingen als eerste de oordrand in en alles leek pais en vree. Al snel naderden we met de kern van het peloton een centrale plek in het dorp waar een kapotgeschoten moskeetje en een waterput stond. Een soort hangplek waar al snel een gesprek plaatsvond en de dorpsbewoners naar toe kwamen om met ons te kunnen praten. Uitstekend zeiden we nog tegen elkaar.

Tijd voor 360 actieve rust en PRT werk. Er waren zowel vrouwen als kinderen op straat, voor ons een goed teken. Weliswaar verscholen achter een muurtje maar toch. Het leek ons veilig om eens

rustig een tijdje langer te blijven zitten. De mensen die niet durfden te komen probeerden we door kinderen te laten ophalen. Dit lukte overigens niet echt, maar niet geschoten is altijd mis. Waar de gesprekken over gingen was mij niet geheel duidelijk maar na verloop van tijd werd er thee gehaald voor het PRT. Er werd ook gevraagd of we even naar de okseltjes van een kind konden kijken. Hij had last van zijn krukken en misschien konden we hem helpen. Zo gezegd, zo gedaan en onze Medic van dienst, kon even aan het werk. Veel kon hij niet doen maar we maakten de afspraak dat we zouden kijken of we betere krukken voor het jochie konden regelen. Ondertussen hadden de overige groepen hun posities verspreid in het dorp ingenomen en was de veiligheid naar onze mening goed gewaarborgd. Ook de luitenant had veel aanspraak en met zijn Pashtoe vertaalkaart in de hand leek het alsof hij al een redelijk woordje Pashtoe kon spreken. Alleen het terugvertalen ging wat minder, ze praten te snel was zijn enige conclusie. Een ding was wel zeker, de mensen hier noemden het oord niet Dehjawze Hasanzay maar Kakarak. Wat naar onze mening toch echt wel veel noordelijker moest liggen. Het werd al wat rustiger om ons heen toen we besloten om maar weer eens terug te gaan. Vrouwen en kinderen waren naar huis en nadat de groepen waren ingelicht werden de eerste stappen voor de terugtocht weer gezet.

Vrouw en kinderen in Hasanzay

Ik hoorde de kogels langs mijn hoofd fluiten....

De A-groep passeerde ons omdat er maar een route terug uit het dorp was. Ik zag mijn gelegeheidsbuddy, die ingedeeld was bij deze groep, lachend voorbij schuifelen. Heeft het goed naar zijn zin, dacht ik nog. Met in mijn kielzog het PRT en de overigen van de commandogroep sloot ik aan en

verlieten we de praatplek. We hadden een prima dagje gehad en we naderden al snel de oordrand. Op dat moment hoorde ik van dichtbij achter ons een mitrailleur ratelen en sloegen de kogels in de qalamuur naast mij en de grond om me heen in. In een flits dook ik achter een laag muurtje en opende direct het vuur in de richting van waar we werden beschoten. Daarna brak de hel los en werden we van alle kanten onder vuur genomen. Naast mij was de minimischutter zijn mitrailleur leeg aan het ratelen en gaf ik samen met hem dekingsvuur voor diegene die achter ons aankwam. Toen ik de gaten door het muurtje waar ik achter zat zag verschijnen, besloot ik hier heel snel af te breken. Om de hoek van de dichtstbijzijnde qala zocht ik een nieuwe dekking. Direct werd ik vanaf een dakrand op ongeveer twintig meter onder vuur genomen en beantwoorde ik dit vuur onmiddellijk. In mijn rug werd ik gedekt door iemand van de A-groep die ook maximaal aan het vuren was. Ik hoorde de kogels langs mijn hoofd fluiten. Het was nu vechten op de vierkante meter voor iedereen die in onze groep zat. Ook het PRT personeel moest meedoen, wat ze ook zeker deden. Achter mij hoorde ik de groepscommandant naar zijn mannen schreeuwen, de helmen moesten op, sectoren overnemen dus. In no time gooiden we handgranaten naar onze tegenstanders op de qala en konden we een strongpoint (verdedigingspositie, red.) innemen. Mijn gelegeheidsbuddy, Lkol Piet, had ondertussen ook plaats genomen in de 360 en was de luitenant aan het steunen met het geven van advies hoe hier uit te komen. We zaten met een man of acht voor een qala in een rondommetje en even hadden we het gevoel dat we als ratten in de val zaten. De twee tolken die we bij ons hadden zaten ineengekrompen tegen de qalamuur en de angst was duidelijk van hun gezichten af te lezen. Is ook geen pretje om ongewapend in een dergelijke situatie terecht te komen, lijkt mij. De luitenant zat aan de radio en al snel kregen we te horen dat Close Air Support (CAS) was aangevraagd. Ook het personeel op de overwatch, 3E, W en S waren volop in de ether. Aan de zuidzijde van het dorp konden we duidelijk zien dat ook de C-groep in hun MB's onder vuur werden genomen met mitrailleurs en anti-tankraketten (RPG's). Zij waren bezig een strongpoint in te richten en hun positie met groene rook te markeren voor de waarnemers. De mitrailleurs op de voertuigen ratelden onafgebroken en er kwamen een paar lichtgranaten naar beneden.

Al snel vlogen ook de RPG's bij ons door de lucht en spatten op enige afstand van ons vandaan uit elkaar. De scherfwerking had op ons gelukkig geen effect, maar plat op je bek liggen was wel de onmiddellijke dril als dat al nog niet het geval was. Ondertussen hoorden we aan het geluid van minimi's dat ook de B-groep in het dorp gebonden was. Iedereen was in gevecht en we hadden snel steun nodig van onze overwatch en vanuit de lucht. De snipers van S die daar in vuurpositie zaten konden ongestoord en goed zaken doen. Via de radio kregen zij te horen dat alles wat op de daken zat vijand was, vuren vrij voor hen dus. Achteraf hoorde ik dat zij er redelijk wat hadden uitgeschakeld, dat is ook mede onze redding geweest. Ondertussen zagen wij vanuit onze positie twee Bushmasters aan komen rijden. Zij hadden opdracht gekregen ons eruit te halen maar dat was nog niet zo'n eenvoudig klusje. Terwijl de RPG's langs de Bushmasters vlogen moest eerst de B-groep worden ontzet. Vanwege het vijandelijke vuur duurde dat een eeuwigheid. De B-groep had zich in het dorp achter een muurtje verschanst en was redelijk gebonden maar ook moeilijk te bereiken. Uiteindelijk lukte het de Bushmasters toch om bij deze groep te komen en met gevaar voor eigen leven werd deze club uit hun benarde positie bevrijdt.

Bushmasters en appaches

Ondertussen werd onze groep weer onder vuur genomen vanaf een qala een paar meter van ons vandaan. We openden met een paar lui gelijktijdig het vuur. Nadat er stop vuren werd geschreeuwd door de groepscommandant was het stil op de qala. Voor mij tijd om onmiddellijk mijn dubbele patroonhouders te wisselen. Toen ik "magazijn" riep werd mijn sector meteen overgenomen door de man naast mij. Op enig moment, voor mijn gevoel een eeuwigheid, zag ik dat de Apaches waren gearriveerd. Best wel een opluchting alleen was het even de truc om deze machines aan te sturen. Met de slechte verbindingen die we op dat moment hadden ging dat vrij moeilijk. Sterker nog, in eerste instantie hadden we helemaal geen verbinding. Toen we verbinding hadden was het nog een behoorlijk klusje om duidelijk te maken waar wij precies zaten en waar de bad guys zaten. We hadden geen groene rook meer. De waarnemer heeft het toen van ons overgenomen en dat ging best wel aardig. Plotseling was daar een Bushmaster en de luitenant riep de

namen af van wie er onmiddellijk in moesten springen. Toen het dekkingsvuur werd geopend ben ik in een gillende loopas over een open stuk in de Bushmaster gedoken en zo volgde ook de rest. Ik heb met eigen ogen kunnen vaststellen dat er heel veel volk in een Bushmaster past. Tijdens de verplaatsing hoorden we de kogels tegen de zijkant van ons vervoermiddel inslaan en met een rotvaart maakte de Bushmaster dat hij wegkwam uit de vijandelijke sector. Een paar seconden later werden we er weer uitgegooid want het voertuig moest terug om de rest op te halen. In colonneformatie verplaatsten we naar de plek waar de B-groep zich inmiddels al in positie had gebracht. We hadden niet in de gaten dat we vanuit een paar qala's uit het noorden weer werden beschoten. Ondanks de aanwijzingen van een sergeant van de Genie die daar in vuurpositie lag. Totdat ik wakker werd geschud door rondfluitende kogels en direct de kreet "Dekken" riep. Eenmaal plat op het dek begon ik meteen mijn vuurpositie aan te passen en het vuur te openen richting de qala's waar het vuur vandaan kwam. In mijn vuurpositie zag ik dat beide Bushmasters onze kant opkwamen en riep naar de sergeant dat hij deze via de radio moest waarschuwen. Deze had echter geen verbindingsmiddel bij zich net als de rest van het volk wat ter plekke in vuurpositie lag. Dat was lekker handig.

Bekaf van de Troops in contact

Ondertussen begon het volk uit de Bushmaster te stijgen en kon ik ze nog waarschuwen. Iedereen nam onmiddellijk een vuurpositie in. Het geweervuur was echter al beëindigd, waarschijnlijk door de zichtbare overmacht aan personeel van ons, ter plekke. In verspreide formatie langs en onder dekking van de Bushmaster zijn we te voet door het dorp Ferossa naar de overwatch verplaatst. Met klompvoeten van de modder werd elke weg, steeg of qala door middel van de verplaatsingsdril beveiligd. Uit mijn ooghoeken zag ik nog hoe sergeant Jef een hond van zich af moest schudden. Het had niet veel gescheeld of het beest had een 5.56 tussen de ogen gehad. Het laatste stuk kon ik in de Bushmaster afleggen. Toen besepte ik pas dat ik veel geluk had gehad en dat ik bekaf was van de TIC (gevecht, Troops in Contact, red.) die uiteindelijk twee uur had geduurd. Op de overwatch stond het personeel ons al op te wachten en het deed mij echt goed van iedereen een hand te krijgen. Deze opvang was

uitstekend en we konden direct onze harten luchten. We liepen als het ware leeg. Samen met mijn gelegenheidsbuddy hebben we kort nog even nagekaart en de eerste glimlach was weer zichtbaar. Koffie bakken dus. Conclusie: goed gevochten en gelukkig geen doden of gewonden, Lucky Dutch. Veel tijd om te debrieven hadden we niet, van de ops kregen we de opdracht ons weer gereed te maken voor een tegenoffensief samen met ANA, de QRF en eenheid 1.7 die inmiddels waren gearriveerd. Munitie optoppen en verdelen was wat de luitenant riep en de mannen gingen weer aan de slag met hun voorbereiding voor de komende actie. Een doelstelling is in elk geval voor mij wel bereikt, de mannen van dit peloton heb ik heel goed leren kennen. Ik vergeet ze nooit meer!

Bataljonsadjutant tijdens patrouille

De Charly Compagnie in Bosnië

Tekst: Kap der Fuseliers, Arnoud Mather

Bij het uitkomen van deze Vaandeldrager is de Ccie alweer terug in Nederland. Zoals te verwachten was heeft de EU besloten het troepenaantal in Bosnië sterk te reduceren. Hierdoor is onze compagnie eind maart teruggekeerd, een maand eerder dan verwacht! Een logische stap.

Operationeel gezien is er in Bosnië voor onze compagnie weinig te doen. De verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen (SASE) van het land wordt steeds meer en nadrukkelijker bij de Bosnische autoriteiten neergelegd. Dit is natuurlijk een erg positieve ontwikkeling voor het land zelf, maar zorgt er helaas wel voor dat er steeds minder “te doen is” voor EU militairen. Flexibel en inventief als we zijn, hebben we ons dus vooral op andere, niet operationele zaken gericht.

We hebben zeker niet stilgezeten!

Al in Nederland hadden we besloten ons zo goed mogelijk op een Oefening & Trainingsprogramma, om zo de tijd in Bosnië zo nuttig mogelijk in te vullen. De moeite die we gedaan hebben om veel extra O&T materiaal (munitie, winter Warfare uitrusting, etc) mee te nemen is het dan ook helemaal waard geweest. Zo hebben we in het begin van de uitzending met de compagnie een groene, niveau 2 oefenweek op Manjaca gehouden. Na de oefening met de com-

pagnie op Manjaca kwamen we langzaamaan in een vast ritme. Periodes van twee weken wacht, waarin de niet-wachtdagen werden opgevuld met lessen en schieten, gevolgd door 4 weken waar we zelf invulling aan konden geven. Zo hebben we BHT, FTXn, LFXn (incl heli's), en een hele hoop lessen over verschillende onderwerpen uitgevoerd.

Operatie GOWER

Midden december gebeurde het dan toch. Onze compagnie kreeg de opdracht voor Operatie GOWER. Een operatie van een week waarbij onze compagnie werd aangevuld met heel veel logistieke elementen, de EOD, UK searchteams, explo-

Samenwerking van Engelsen, Bosniërs en natuurlijk fuseliers tijdens de Operatie GOWER

LFX met heli's op Manjaca

sievenhonden en beveiligde satelliet verbindingen. Vier dagen lang voerden we zoekacties uit bij bekende boefjes, vanuit onze FOB in Travnik. Illegale wapens, drugs, munitie, en dergelijke waren doel van onze uitgebreide zoekacties. De grootste plaatsen in centraal Bosnië (Travnik, Novi Travnik, Vitez, Bugogno, Busovaca, Kiseljak, Gornji Vakuf) werden door onze Fuseliers "bezocht". Voor iedereen een goede ervaring. Hoewel ook in

deze operatie de nadruk vooral op de politieke, in plaats van de operationeel/ tactische uitwerking van onze acties lag, was het erg goed gewoon eens echt bezig te zijn. Natuurlijk zijn deze operaties van een compleet andere aard dan in bijvoorbeeld Afghanistan. Maar de samenwerking met de lokale politie, het aankloppen bij grote en onwillige criminelen en het "netjes" doorzoeken van woningen, bleken toch kunsten op zich! Aangezien dit een van de grootste operaties in onze AOR sinds tijden was, mochten we ons als compagnie gelukkig prijzen.

Geen winterslaap gehouden

Ook de laatste maand zijn we hier nog druk bezig geweest. Naast de al genoemde activiteiten loopt een programma van militaire sportwedstrijden tegen de Britse collega's, waar we, tot nu toe vaak goed weten te presteren. Hiernaast zijn we de komende tijd bezig met een militair skiprogramma, winter Warfare training, (officiële) SLA training en battlefieldtours rond Sarajevo. Al met al hielden de "C-Beren" hier in Bosnië geen winterslaap!

LFX op het altijd mooie Manjaca

Onder bevel

**Tekst: Tweede luitenant der Fuseliers,
Rob Knobens**

In de vorige vaandeldrager zijn reeds enkele pagina's gewijd aan het nadetachment. Dit nadet bestaat natuurlijk uit de achtergebleven staffunctionarissen om de vredesbedrijfsvoering soepel te laten verlopen, en de Fuseliers die niet mee konden naar één van de uitzendingen, om wat voor reden dan ook.

Er is echter nog een ander soort 'nadet'. Op 26 juni 2006 is het eerste peloton van de charlie-bergen-compagnie (momenteel in Bosnië) onder bevel gesteld bij 42 Brigade Verkenningseenheid (42 BVE). De opdracht; voorbereiden op en uitvoeren van de missie Task Force Uruzgan 4 (TFU-4) met 42 BVE. Omdat 42 BVE uiteraard een verkenningseenheid is en geen infanterie-eenheid moest er tot eind 2006 behoorlijk omgeschoold worden. Dit begon met een naamsverandering, 42 BVE werd 42 Mechcie. Het uiteindelijke doel is om als pantserinfanteriecompagnie onder bevel gesteld te worden bij het 13e Bataljon luchtmobiel.

Doelstelling een: integreren

De eerste doelstelling van de commandant van 42 Mechcie, Majoor Ouwehand, was het integreren van ons peloton binnen de nieuwe eenheid. Dit werd onder meer gedaan door een integratieoefening in Normandië waarin er in een ontspannen sfeer een battlefield tour plaatsvond over de invasie van de geallieerden. Waarbij een bezoek aan ons monument in St Côme natuurlijk niet mocht ontbreken. Een ander voorbeeld waarbij de integratie een grote rol speelde was de Brigade sportdag die gewonnen werd door 42 mechcie, ik zeg bewust mechcie, want zonder onze bijdrage was dit natuurlijk nooit gelukt!!!

Maar er moest ook hard getraind worden. Om een voorbeeld te geven; de gemiddelde leeftijd van de Fuseliers binnen het peloton was tussen de achttien en negentien jaar, allemaal vers uit de opleiding. Tevens waren de kaderleden of ervaren zonder pantser ervaring, of onervaren als kaderlid met een verleden als Fuselier. Kortom we hadden de periode van juni tot en met december 2006 hard nodig om het peloton op groepsniveau te krijgen.

Schietoefeningen in Bergen en trainen op de Lühnenburgerheide

In die periode zijn we naar Bergen geweest om daar onze boordschutters op te leiden tot schutter jong, een aantal schietoefeningen, die een 25 mm schutter voldoende moet hebben geschoten om uiteindelijk te mogen certificeren, om op uitzending ook daadwerkelijk te mogen schieten. Tevens hebben we het groepsniveau getraind op de Lühnenburgerheide. Ook zijn we een drietal weken bezig geweest om het optreden in verstedelijk gebied te beoefenen. De eerste week hebben we op het Infanterie Schietkamp in Harskamp getraind op het niveau van de enkele Fuselier en het groepsniveau. De tweede en derde week zijn we met de Mechcie naar Marnehuizen vertrokken en hebben we het pelotonsoptreden (tweede week) en het compagniesoptreden (derde week) getraind. In Marnehuizen met Fuseliers van ons Bataljon als oefenvijand die het ons behoorlijk lastig hebben gemaakt! Uiteindelijk hebben we het jaar 2006 afgesloten met een niveau twee test in Budel, Weerterberge. Deze was zeer geslaagd en aan de hand van deze test konden we een stap voorwaarts, door op pelotonsniveau te gaan trainen.

Ontzettend veel cursussen

Na het winterverlof zijn we als het ware op de intercity richting Uruzgan gestapt, want we worden vanaf dat moment behoorlijk geleefd. Hiermee bedoel ik dat we ontzettend veel cursussen krijgen die we voorheen niet kregen (combat life saver, 60mm mortier, schutter lange afstand, opleiding leidinggevend korporaal, operationele module mb, etc.) en met een jong peloton moet natuurlijk eenieder wel een keer op cursus. Ik denk overigens dat dit probleem bekend is bij iedere eenheid die op uitzending gaat. Naast al deze cursussen zijn we ook veel op oefening. In januari wederom op schietoefening in Bergen, waarbij de doelstelling was certificeren op pelotonsniveau en ondanks het 'jonge' peloton zijn we erin geslaagd om als enige peloton van de 42 Mechcie alle testen in een keer te halen met de hoogste scores!

De sneltrein raast door

Wanneer ik dit stuk schrijf is het begin februari en

de sneltrein raast door. Even een blik in de toekomst: in februari volgt er nog een compagnies-oefening vervolgens gaan we omscholen MB-soft-top, de cursus SEARCH vindt plaats, de integratie oefening, missie gerichte opleiding, nog een schietserie in Bergen en we moeten tussen de oefeningen door ook nog wat onderhoud plegen. Hebben we in al deze drukte dan nog tijd voor Regimentsaangelegenheden gehad, niet veel, maar in 2006 hebben we het een en ander kunnen betekenen voor ons Regiment. Bij een aantal gelegenheden hebben we als 1e peloton c-beren-cie van betekenis kunnen zijn, ik noem een vetera-nendag (zie foto vorige vaandeldrager), prinsjesdag en ook op Regimentsjaardag hebben we een kleine bijdrage mogen leveren in de vorm van de

Vaandelwacht. Wellicht heeft u na mijn bijdrage in deze Vaandeldrager het idee dat we het maar druk en zwaar hebben. Dat is voor een gedeelte waar, maar we zouden het niet anders willen. Dit is voor ons peloton en daarmee ook het Bataljon een mooie gelegenheid om onze professionaliteit te laten zien bij een andere eenheid. We worden professioneel en goed opgevangen en opgeleid door 42 Mechcie, het contact met het nadet van ons Bataljon is uitstekend en daar waar nodig kunnen we op hen terugvallen. In de volgende Vaandeldrager hoop ik een vervolg te kunnen geven aan dit schrijven. Van augustus tot december zijn we ervan. Nog veel te doen in weinig tijd, maar we hebben er zin in!!!

Nadet eerste peloton Ccie leverde de Vaandelwacht voor de Regimentsjaardag

Mijmeringen van een Front-aal

Tekst: Aalmoezenier Mark Lieshout

Een grote kerststal

In de verhalen van Suske en Wiske heeft de professor een tijdmachine, waarmee je in de tijd terug kan. Daar heb ik half november vanaf Kandahar ingezet.

Ik lijk teruggekeerd in de tijd van de bijbel.

Lemen huizen met grote muren eromheen liggen warrig verstrooid over het land. Ik heb al heel wat Maria's, Jozefs en kindjes Jezus op ezels voorbij zien komen.

Bijbels museum

Verhuisezels moet je eigenlijk zeggen. De Partij voor de dieren zou er nieuwe Arbo-wetten voor schrijven. Soms komen er immense grasbalen voorbij op lange poten. Er blijken dromedarissen onder te zitten. Herders en schapen vervolmaken het beeld. Deh Rawod is één grote kerststal. Dan ineens word je weer wakker geschud en scheurt er een brommer van Chinese makelij voorbij. Vaak bereden op een manier waarop de Marechaussee, door bonnen te schrijven, een groot gezin zou kunnen onderhouden. Een tractor die voorbij tuft zorgt ervoor dat je weer bij de tijd bent.

het beste met je voor hebben. Dat gevoel begint zo langzaam wel door te breken. Maar de bodem blijft los zand, letterlijk en figuurlijk. Alle woorden als markteconomie, timemanagement, sparen, investeren zijn luxebegrippen voor een streek, waar eten voor morgen de grootste dagelijkse uitdaging betekent voor veel mensen. En de weinige mensen die veel geld hebben zitten er bovenop en geven het alleen uit binnen de eigen familieverbanden of stammen. Diezelfde verbanden zijn eigenlijk ook het sociale zekerheidsstelsel van deze arme streek en "Inshallah" (als God het wil) is hier je levensperspectief.

Had de echte vijand maar een uniform aan...

De mensen zijn nog niet geïnteresseerd in hoogstaande politieke idealen van een herenigd Afghanistan. Ze zijn vriend met hen die het meeste te bieden hebben. Maar voor ons, Nederlanders, is het even ingewikkeld. Ook voor ons geldt een bepaald vertrouwen in de bevolking. Maar er is nu eenmaal ook vijand en wie is vijand? Want had de echte vijand maar een herkenbaar uniform aan! Dan was het wellicht wat makkelijker te overzien. Soms wordt er geschoten en dan heet het burenruzie, een andere keer heet het stammentwist, dan weer feestvuur voor het offerfeest of vijandelijk vuur. Dat laatste wordt ons hier bespaard tot nu toe. In Tarin Kowt is het onrustiger. Het betekent al met al nog niet dat de Nederlanders met open armen worden ontvangen en de wapens omgesmeed kunnen worden tot ploegijzers. Het zal een verhaal van lange adem worden, waarbij onze politiek gaat beslissen of wij na twee jaar nog blijven beademen. Uiteindelijk moet de bevolking op eigen benen komen te staan, met een werkende en betrouwbare overheid.

Hulp van boven

Wat we in ieder geval mee hebben is dat we een volk zijn dat om kan gaan met water. In drieënhalve jaar had het hier niet meer geregend. Maar bij onze komst regent het toch regelmatig en vandaag komt het zelfs met bakken uit de hemel. In de loop der tijden zie je de desertkleuren in de omgeving langzaam pastelgroen worden. Het lijkt of er pas gras gezaaid is. De aarde laat zien dat het kiemkracht heeft. Ik hoop dat wat wij hier willen zaaien onder de

Oud en Nieuw ontmoeten elkaar

Deh Rawod, zonder naambordjes of 30km-zones neergelegd op een kale vlakte, temidden van kale bergen, op de kruising van twee rivieren. Een groene zone, zonder een mobiel netwerk, zonder het principe van tijd-is-geld. Je vraagt je af waar al die mensen die voorbijtrekken naar toe gaan? Of nog indringender: Waar moet dat heen?

Waar moet dat heen?

De ergste ziekte die de mensen onder de leden hebben is misschien wel schietdoofheid. Decennia lang hebben deze mensen bezetters over de vloer gehad. Ze hadden de Russen, daarna werden ze bevrijd door de Taliban, vervolgens door de Amerikanen en nu dan eindelijk door de Nederlanders. Na zoveel "bevrijders" is het niet verwonderlijk dat er van enige argwaan sprake is. En dat, terwijl wij spreken van de hearts en de minds, die ten gunste van ons moeten veranderen. Ons eerste product is: Rust in de tent. Daarvoor moeten zij een soort basisvertrouwen hebben: weten dat die Hollanders mensen zijn die

mensen evenveel kracht zal krijgen om verder uit te groeien. Want uiteindelijk moeten de mensen het zelf weer gaan doen, met hulp van boven, mag ik ook zeggen; “op hoop van zegen”, noem ik het graag. Want of je het nou gelooft of niet: de God van Abraham (Ebrahim) is de ene God gebleven voor joden, christenen en moslims. Die ene God, die één onverdeelde wereld heeft gegeven aan alle mensen. De geschiedenis leert, dat we met dat geschenk niet altijd dankbaar om weten te gaan. Het blijkt een moeilijke, maar waardevolle opgave. Zoals een lied van Marco Borsato zo prachtig verwoordt: Morgen zal het vrede zijn, zal de zon je strelen, zal de wereld weer een speeltuin zijn en kun je rustig spelen.

Twee werelden

Het blijven nog even twee werelden: de vrouwen en mannen op de base en onze achterban aan de ene kant van het prikkeldraad én de bevolking van het kleine Deh Rawod. Voor beiden is overleven een serieuze aangelegenheid. De grootste vijand is het eigenbelang van mensen dat nietsontziend alles kapotmaakt. De belangrijkste opgave voor ons allemaal begint met de zorg voor elkaar. Alleen daarmee is er kans van slagen en kun je het samen uithouden.

Morgen zal de zon je strelen

Twee werelden

Regimentsverzameling Brigade en Garde Prinses Irene

Vier namen op een monument in Pretoria (deel 2)

Tekst: Lucas. M. Bruijn

In de vorige Vaandeldrager hebt u deel 1 kunnen lezen Leden der Koninklijke Nederlandse Brigade “Prinses Irene”:

Op het monument komen echter meer namen voor dan de 50 van het 7e Contingent. Er staan ook vier namen op van andere mannen die wel tot de Brigade behoorden. Twee van hen overleden in Engeland en vonden daar een laatste rustplaats:

Achternaam	Thomas
Voornaam	Johannes Hendrikus Antonius
Rang	Res. Kapt.
Mil. Onderdeel	Kon. Ned. Brigade Prinses Irene
Geboorteplaats	Schiedam
Geboortedatum	16-06-1895
Overlijdensplaats	Londen, G.B.
Overlijdensdatum	19-06-1944
Begraafplaats	Nederlands ereveld Mill Hill
Gemeente	Londen

Achternaam	Pot
Voornaam	Arie
Rang	Korp.
Mil. Onderdeel	Kon. Ned. Brigade Prinses Irene
Geboorteplaats	Vlaardingen
Geboortedatum	04-04-1913
Overlijdensplaats	Netheravon, Wiltshire
Overlijdensdatum	18-02-1944
Begraafplaats	Military Cemetery North Tidworth
Gemeente	Tidworth
Provincie	ThomasWiltshire
Land	England
Vak	F
Nummer	I

Twee anderen overledenen sneuvelden respectievelijk in Diest en Hedel:

Achternaam	Bonte
Voornaam	Anthoon
Rang	Sold.
Mil. Onderdeel	Kon. Ned. Brigade Prinses Irene
Geboorteplaats	Rotterdam

Geboortedatum	13-08-1914
Overlijdensplaats	Diest, provincie Brabant
Overlijdensdatum	06-09-1944
Begraafplaats	Stadsbegraafplaats te Leuven
Gemeente	Leuven
Provincie	Brabant
Land	België
Nummer	2

Achternaam	Grootendorst
Voornaam	Jan
Rang	Sold. 1
Mil. Onderdeel	Kon. Ned. Brigade Prinses Irene
Geboorteplaats	Boskoop
Geboortedatum	04-05-1922
Overlijdensplaats	Hedel
Overlijdensdatum	23-04-1945
Begraafplaats	Militair ereveld Grebbeberg te Rhenen
Gemeente	Rhenen
Provincie	Utrecht
Land	Nederland
Rij	9
Nummer	38

Nawoord

Het monument in Pretoria wordt niet vermeld op de website: "Monumenten ter herinnering aan de Prinses Irene Brigade" en ik meende langs deze weg nogmaals aandacht op het monument te moeten vestigen.

Overigens staan er meer interessante namen op het monument, bijvoorbeeld zeven namen van in Zuid-Afrika gerekruteerden of vrijwilligers, die als agenten in het 'Englandspiel' omkwamen. De meeste namen van de op de "Abosso" omgekomenen blijken voor te komen op erelijsten, gedenkrollen en monumenten. Een vijftigtal, waaronder de geïnterneerden (geen krijgsgevangenen, maar veelal vluchtelingen die voor de oorlog naar Engeland waren uitgeweken om aan het Nazi-regime te ontkomen), ontbreekt.

De monumenten staan verspreid over de wereld: Pretoria, Alamein, Singapore, Den Helder, in Engeland, Australië. Zelfs een oppervlakkige bestudering van deze monumenten herinnert ons eraan dat het werkelijk een Wereldoorlog was.

Met meer dan 30.000 tevreden relaties is DFD één van de grootste particuliere assurantiebemiddelaars van Nederland. DFD, maatwerk in financieel advies!

Risico is realiteit

Inzet van militair personeel tijdens crisisbeheersingsoperaties is voor steeds meer militairen aan de orde van de dag. Militair optreden onder dit soort omstandigheden valt al snel onder het begrip 'molest'. Bij de meeste verzekeringen is dit een niet verzekeraar risico. Daar zit u als militair niet op te wachten. De kans dat u te maken krijgt met de gevolgen van molest is namelijk heel reëel. Om die reden heeft DFD De Financiële Dienstverleners met AIG Europe een ongevallenzekeringsontwikkeling ontwikkeld die molest niet uitsluit: DFD Optimaal.

Molest is de verzamelnaam voor een aantal buitengewone omstandigheden waar u als militair mee te maken kunt krijgen: gewapend conflict, burgeroorlog, opstand,

binnenlandse onrusten, oproer en muerij. Maar ook optreden in VN-verband. Molest is vaak uitgesloten op uw verzekeringen. De verzekeraar keert in geval van schade niet uit!

DFD Optimaal biedt wel dekking.

Neemt u deel aan een VN-vredesoperatie of een crisisbeheersingsoperatie (NAVO: Non-Artical 5 Crisis Respons Operations), dan keert AIG wel uit. Ook als de schade het gevolg is van molest.

Neem contact op met DFD en vraag het informatiepakket aan. Overtuig uzelf of DFD Optimaal u de dekking biedt die u wenst voor die momenten dat het echt spannend begint te worden. Bel (040) 20 73 100 (keuzemenu 5) of mail naar: dfd@dfd.nl.

Voor meer informatie: www.dfd.nl

AIG
EUROPE

DFD Optimaal

Verzekeren • Hypotheken • Sparen • Pensioenen
Tel: (040) 20 73 100 • E-mail: dfd@dfd.nl • www.dfd.nl

